

Giới thiệu Lệ Ngàn Năm

Thể loại: Ngôn tình

Trúc vốn là một loài thực vật vô tình, mỗi một cành trúc đều thanh thoát không nhiễm bụi trần. Nàng giống như loài trúc, loài cây của gió. Ngàn năm trôi đi nàng đã trở thành một Ma vương tàn khốc nhưng chẳng ai biết rằng nàng cũng là một nữ nhân. Mà đã là nữ nhân thì chắc chắn sẽ si tình sẽ mê muội nhưng đáng tiếc thay khi nàng động tình thì sẽ đau đớn đến tận cùng.

Ba ngàn năm trước vì tình độc mà nàng đã chết, ba ngàn năm sau nàng không thể để người yêu mình rời xa mình lần nữa.

Hắn chính là thái tử từ nhỏ mang trong mình long khí của đế vương. Hắn được nàng thu làm đệ tử để lợi dụng hắn tìm thần kiếm nhưng cuối cùng lại chẳng cưỡng nổi sự ám áp khi ở cạnh hắn. Nàng đã phải tuyệt tình với hắn để tránh lời nguyền ma tình độc.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Không phải sư phụ

Tôi là Chí Kiệt, một đứa trẻ mồ côi được sư phụ thu nhận, trong tâm trí tôi, sư phụ là người tốt nhất thế gian này...

*

Ngày đêm rồi lại ngày trôi qua thật nhanh, đã hơn 8 ngày rồi. Chí Kiệt ngày nào cũng luyện công, bế quan, múa kiếm nhưng sư phụ vẫn như vậy, vẫn chưa quay về.

Hàn Linh Điện là nơi yên tĩnh, ngoại trừ ma tinh thì không có người, từ nhỏ tôi lớn lên ở đây, được sư phụ thu nhận, chưa từng xuống núi, mặc dù hơi buồn như sư phụ lại rất tốt với tôi, nhiều ma tinh thân với tôi kể lại, sư phụ là ma vương thân tôn, uy lực vô biên, bá chủ hai giới yêu ma, máu lạnh vô tình, bàn tay đã nhuộm máu của biết bao người. Nhưng tôi thấy không như vậy, một người xinh đẹp như sư phụ, trên môi lúc nào của ả chứa nụ cười tuyệt mỹ, tốt bụng như vậy sao có thể là ma vương gì đó được?

Chí Kiệt khẽ thở dài, uể oải xách kiếm ra hoa viên, đột nhiên một âm thanh thông báo của đám ma tinh vang lên làm cả người tôi nhốn nháo.... sư phụ của tôi, người về rồi.

Đó là một khung cảnh hoành tráng, sư phụ trở về còn áp giải thêm hai tiểu tử hình như là tiểu tiên, chỉ thấy hàng trăm ma tinh đồng loạt quỳ xuống hô vang: "Cung thỉnh ma vương trở về."

Từ trên cao, một người nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, bộ y phục màu tím nhẹ nhàng phát phơ trong gió, mái tóc đen dài được búi lên, đôi mắt tinh lạnh như đang cười, đôi môi đỏ nhẹ nhàng cong lên, thì ra ma vương cũng thoát tục như vậy, tuyết trần như vậy, diễm lệ như vậy.

Đáp xuống mặt đất, sư phụ đi xuyên qua đám ma tinh đang quỳ mà đến trước mặt tôi, giây phút đó tôi cảm thấy tim mình không hề tuân theo trật tự mà đập loạn xạ. Cho đến khi sư phụ giơ bàn tay nhỏ nhưng mềm mại lên mặt tôi cười nói: "Sao lại nheo nhúc thế này?"

Lúc đó tôi mới chú ý, vô thức sờ mặt mình, đó là hậu quả của việc không chuyên tâm, vừa luyện kiếm vừa nghĩ chuyện khác nên bị chính tâm chú phản kích.

Tôi không dám nói nhưng hình như sư phụ cũng thừa hiểu, người cười nói: "Nghĩ về chuyện gì?"

Tôi cuối đầu lí nhí: "Sư phụ..."

Mà hình như sư phụ cũng thoáng ngạc nhiên rồi lại cười như không cười đi lướt qua người tôi.

Đám ma tinh áp giải hai tiểu tiên theo sau vào đại điện, hai người đó nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ khiến tôi khó hiểu.

Lúc đó tôi không hiểu vì sao sư phụ lại lạnh nhạt như vậy, cho đến buổi tối tôi đến thính an thì vô tình thấy...

Một màn kinh hoàng.

"Nói, bảo kiếm được giấu ở nơi nào trong hoàng cung?" - Hồng Liên nói lớn tra hỏi hai người còn Hàn Tâm thì thần nhiên uống trà.

"Mơ tưởng." - Một trong hai người mặt bộ y phục màu lam, trừng mắt nhìn nàng: "Đại ma đầu, người đừng mong có được bảo kiếm."

"Hỗn xược." - Hồng Liên vừa nói vừa đá người kia thật mạnh.

"Hồng Liên."- Hàn Tâm lên tiếng, Hồng Liên hiểu chuyện liền tránh sang một bên, nàng nhìn qua người mặc y phục màu trắng bên cạnh: "Còn cậu, cũng không nói?"

"Bên cạnh người có chân quân long tử, cần gì phí công như vậy, chỉ cần dùng long khí trên người hấn dẫn đường mà thôi, hay là... một ma vương như người cũng biết tiếc mạng của đồ nhi?"

Hàn Tâm thoáng chút chần động nhưng nhanh chóng trở về vẻ bình tĩnh cổ hữu, cất giọng lãnh đạm: "Mỗi người bên cạnh ta đều có giá trị lợi dụng khác nhau, một khi chưa trở thành vô dụng thì chưa được chết."

Chí Kiệt cảm thấy kinh hãi, lời vừa rồi là sư phụ nói sao, một người ôn nhu nhẹ nhàng như sư phụ sao đột nhiên lại thốt ra những lời xa lạ mà đáng sợ như thế? Người nói "người bên cạnh" là bao gồm cả tôi sao?

Nam tử áo lam khinh bỉ nhếch môi: "Ta thật không hiểu, những người bên cạnh người ngu xuẩn mức nào lại làm tay sai cho tên ác ma là người, Hàn Tâm, nếu có kiếp sau ta sẽ giết người, trả thù cho muôn dân bách tính."

Hàn Tâm nghe những lời phẫn hận của nam tử kia, không giận mà còn cười, một tràng cười càn rỡ đến quỷ dị, một lúc sau, nụ cười tắt, ánh mắt cũng giá lạnh, một tia tàn nhẫn lướt qua.

"Sai, họ phải cảm thấy vinh hạnh vì được phò trợ ta, phải vui mừng vì trước khi chết được thể hiện chút công dụng của mình, bọn chúng điều thông minh, còn lũ tiên nhân các người, luôn chống đối ta, kết quả chỉ có một. CHẾT."- Chữ cuối cùng nàng thốt ra một cách lãnh khốc, sau đó bắn ra một luồng ánh sáng màu đen, nhanh, rất nhanh hai tiên nhân kia quần quai ngã xuống, sau đó gương mặt họ biến dị đi, làn da cũng thối rữa cuối cùng chỉ còn lại bộ xương khô.

Dùng hai tay bịt kín miệng, tránh bật a tiếng hét, tôi chết trên tại chỗ vài giây rồi quay đầu chạy như điên.

Không, đó không phải sư phụ...

Nhưng người vừa rồi có dáng vẻ đáng sợ đó lại chính là Hàn Tâm, sư phụ tôi..

Tôi hiểu rồi, thì ra bản chất của một ma vương là như vậy, máu lạnh vô tình là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Hàn Linh điện yên tĩnh trở lại, ánh mắt Hàn Tâm trầm ngâm như đang nghĩ gì đó, đột nhiên hỏi: "Tiểu Kiệt đâu?"

Hồng Liên trả lời: "Chắc là ở phòng."

Hàn Tâm không nói lời nào, đứng lên đi ra khỏi cửa nhưng lại bị một bàn tay kéo lại.

"Sư phụ..."- Hồng Liên gọi: "Người chỉ xem chúng con như là một quân cờ, vậy thì tại sao chỉ đối tốt với nó chứ?"- Hồng Liên dùng hết胆 nói ra lời thật lòng mình.

"Người có ý kiến?"- Một giọng nói mang theo sự nguy hiểm vang lên, đôi mắt sắc bén khóa chặt người Hồng Liên.

Hồng Liên như được một thứ gì đó tận sâu thẳm trái tim tiếp thêm vũ khí, trả lời: "Sư phụ, cùng là đồ nhi người nuôi lớn sao lại chênh lệch như vậy? Con cũng hiếu kính người, cũng cố gắng luyện công, cũng... cũng trung thành với người."

"Thật không? Là trung thành hay có tâm tư khác?"

Hồng Liên vội quỳ xuống: "Đồ nhi xin thề, đời này kiếp này chỉ trung thành với sư phụ, nếu có hai lòng, trời chu đất diệt."

Hàn Tâm khẽ dướn mày, đôi môi cong lên một đường nhưng không hề cười: "Chuyện của ta, khi nào đến lượt con xen vào, đừng tưởng ta không biết con đang nghĩ gì, ngoan ngoãn yên phận một chút."

Nói rồi nàng rời đi.

Hồng Liên ngồi dưới đất, hai mắt đọng đầy nước nhìn tho, từ nhỏ nàng ta được sư phụ thu nhận, ngày đêm bên cạnh sư phụ nàng ta thừa nhận mình rất hiếu người.

Nhưng không

Sư phụ trước giờ luôn máu lạnh vô tình, vậy mà lại nở nụ cười với một người, ôn nhu với một người, bao dung cho một người,. Hồng Liên thừa nhận rằng ta muốn có sư phụ, là do lòng đố kỵ cũng được, ích kỉ cũng được hay là... tình cảm khó nói trong thâm tâm nàng ta cũng không sao. Hồng Liên thừa nhận rằng ta là một nữ nhi, lại tơ tưởng yêu đương với một nữ nhi là sư phụ mình, đó là đại nghịch bất đạo nhưng, sư phụ quá đẹp một vẻ quyền rũ mà bất kì nam nữ điều không thể chống lại.

*

Hàn Linh điện chia làm 7 gian, nơi này tựa như một mê cung thu nhỏ vậy, 3 gian đầu là nơi ở của ma tinh cùng các sứ quỷ thập phương, 3 gian còn lại được xem là cấm địa bởi nó là nơi mà Hàn Tâm nghĩ ngơi, một gian được bỏ trống nhưng từ khi có Chí Kiệt thì nàng đã ban cho Chí Kiệt gian này.

Màn đêm gió khẽ lay động, Hàn Tâm bước vào không thấy ai liền không vui hỏi ma tinh canh cửa: "Người đâu?"

"Khỏi bẩm ma vương, thiếu gia đi ra ngoài đã rất lâu chưa thấy về."

Hàn Tâm nheo mày, phi ra cửa.

Dưới tán hoa anh đào về đêm, tôi ngồi đó, cũng không biết bản thân sợ cái gì, khi nghe sư phụ nói như vậy thì cảm giác giống như mất đi một món đồ quý báu, để rồi như một con sóng trời dạt bốn phương không có điểm dừng.

"Ra đây làm gì?"- Một âm thanh quen thuộc dễ nghe phía sau vang lên, tôi quay đầu nhìn thấy bóng dáng mỹ lệ thân quen, tôi lao nhanh đến ôm lấy sư phụ, mặc dù chỉ mới 15 nhưng cũng cao bằng sư phụ rồi."Tiểu Kiệt, sao thế? Ai bắt nạt con?"- Hàn Tâm khẽ nhủ mày nhưng không đẩy Chí Kiệt ra.

"Sư phụ, người không cần con nữa có phải không?"- Giọng nói tôi lí nhí, sư phụ hơi đẩy tôi ra, nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu rồi nở nụ cười nhẹ như làn gió mùa xuân, gió tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi.

"Sau có thể chứ, tiểu Kiệt của sư phụ đáng yêu như vậy, sao ta nỡ lòng không cần con chứ?"

Tôi mở to mắt nhìn sư phụ, vô nghĩ nói: "Tiểu Kiệt đáng yêu, vậy sư phụ có yêu tiểu Kiệt không?"

Ánh mắt Hàn Tâm thoáng vẻ ngạc nhiên, nàng im lặng một chút rồi mỉm cười: "Có, sẽ yêu."- Rồi lại nhìn gương mặt lem luốc nước mắt của tôi: "Nam tử hán tuyệt đối không được rơi nước mắt, sư phụ không thích những người hay khóc."

Tôi ngây thơ mà dùng tay lau nước mắt, rồi hỏi: "Vậy sư phụ cũng chưa từng rơi nước mắt à?"

Nụ cười trên mặt Hàn Tâm ngưng trọng, nàng im lặng một lúc rồi nói: "Chưa từng. Tiểu Kiệt, nước mắt là thứ vô dụng nhất trên đời, vì vậy con tuyệt đối không được khóc hiểu không? Chỉ cần con khóc thì đồng nghĩa với việc con là người vô dụng."

Tôi dùng sức gạt đầu, sư phụ không cần người vô dụng, vì vậy tôi sẽ không khóc nữa.

Sư phụ cười nắm lấy tay tôi rồi nói: "Tiểu Kiệt của ta lớn rồi, tay cũng lớn hơn ta, ta tặng con một món quà nhé."

Tôi gạt đầu, sau đó sư phụ làm phép trên tay rồi một dấu ấn màu đỏ như máu, hình rắn chín đầu, cực kì xinh đẹp. Tôi vui mừng mỉm cười.

Tôi và sư phụ nắm tay nhau đi về, trên đường đi bởi vì quá vui nên tôi nói rất nhiều chuyện mà tôi cũng không nhớ, chỉ nhớ có một câu tôi hỏi sư phụ: "Sư phụ, đồ nhĩ lớn rồi nhưng sao người không già?"

Sư phụ mỉm cười nhìn tôi, rất thần nhiên nói: "Sư phụ là ma thần ngàn năm sao có thể già được?"

Kỳ thật tôi hỏi rất nhiều, lúc 7 tuổi tôi hỏi: "Sư phụ, người sẽ mãi quan tâm con chứ?"

Người trả lời: "Sẽ."

Năm 9 tuổi, tôi hỏi: "sư phụ, cha mẹ con là ai?"

Người trả lời: "Họ không tồn tại."

Thấm thoát đã 5 năm trôi qua, tôi đã 20, và tôi hỏi: "Vì sao người lại muốn thống lĩnh lục giới?"

Người trả lời: "Vì ta có tham vọng."

*

(Bây giờ đổi cách xưng nhé, đổi thành hắn và nàng.)

Phố xá đông đúc, chỉ thấy một chàng trai cao ráo tuấn tú, ngũ quan anh tuấn, khi chất anh khí phi phàm, một người xuất chúng như vậy đi giữa dòng người thì như là hạc giữa bầy vịt. Càng đáng chú ý hơn là khi nam tử đó đi về phía hai nữ tử khác, một người diễm lệ kiều mị, một người thì tựa tuyệt thế

mỹ nhân, nhưng lãnh nhược băng sương, đôi mắt bình thần chứa một vẻ cao ngạo không kiêu dè.

"Sur phụ, màn thầu nóng hổi, người ăn đi."- Chí Kiệt cười vui vẻ, đưa màn thầu cho Hàn Tâm

Những nữ nhân này giờ 'bí mật' tiếp cận hắn cũng thờ phào nhẹ nhõm thì ra là sư đồ, thế thì quá tốt cho bọn họ rồi.

Hàn Tâm nhìn hắn, ánh mắt vẫn sắc bén âm trầm như vậy nhưng khi dừng trên người hắn lại vô cùng ấm áp. Cô nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta không ăn."

Chí Kiệt mặc dù không muốn nhưng vẫn quay sang Hồng Liên, 'hỏi cho có': "sư tỷ, có ăn không?"

Hồng Liên lườm nguyệt hắn từ này giờ, lại nghe hắn hỏi với cái bộ dạng như vậy, nếu không ăn chẳng phải đúng ý hắn sao?.

"Ăn, đương nhiên ăn rồi, đồ sư đệ hiếu kính, người làm sư tỷ như ta sao có thể không ăn chứ."- Hồng Liên miệng cười nhưng lòng không cười.

Nghe nàng ta nói chắc hẳn ai cũng nghĩ rằng là lẽ thường, nhưng chỉ mình Chí Kiệt biết, hai chữ 'hiếu kính' từ miệng Hồng Liên phát ra có bao nhiêu hàm ý.

Nghĩa là: Người nhỏ hơn ta đây, đừng có vô phép.

Hay kiểu như: Có sư phụ ở đây đồ người làm gì được ta

Càng nghĩ, hắn càng tức, nhưng nam tử hắn sẽ không so đo với nàng ta. Lần này sư phụ ra ngoài giải quyết công việc, cũng là lần đầu tiên hắn rời khỏi Hàn Linh Điện, đầu thế tạo cho sư phụ ấn tượng xấu được.

Nghĩ thế Chí Kiệt liền chạy đến bên cạnh Hàn Tâm, hai tay dâng màn thầu lên, lễ phép: "Sư phụ, chúng ta đi cũng được nửa ngày rồi, người nên ăn để có sức khỏe."

Hàn Tâm như cười như không nói: "Món này... sư phụ không thích."

"Vậy sư phụ thích gì?"- Nói mới nhớ, 20 năm bên cạnh sư phụ hắn chưa từng dùng cơm với người cũng chưa từng thấy người dùng cơm. Chẳng lẽ thức ăn trong Hàn Linh điện đều không hợp khẩu vị sao? Nếu thế thì ma linh phụ trách bếp núc đã bị hồn siêu phách tán rồi.

Hàn Tâm không trả lời, chỉ nhẹ nhàng uống trà nóng.

Chí Kiệt cũng không dám hỏi thêm, tuy hắn luôn cảm thấy sư phụ rất tốt, thậm chí chưa bao giờ lớn tiếng với bất kì ai, nhưng kể từ đêm hôm đó nhìn thấy sư phụ giết người, hắn lại có chút sợ.

Mãi về sau, Chí Kiệt mới biết, sở dĩ sư phụ không lớn tiếng với ai là vì chỉ cần một biến động trong ánh mắt của người đã khiến người khác e ngại, sư phụ không tức giận với ai là vì trước giờ chưa ai dám làm người tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Sư phụ thật đáng sợ

Trời mới đây đã tối, ba người vào một quán trọ nghỉ ngơi. Đã canh 3 nhưng Chí Kiệt vẫn không ngủ được, nằm mãi trong phòng cũng chán, thôi thì nhất quyết không ngủ.

Nghĩ vậy hắn đi đến vườn hoa, trăng đêm nay tròn và sáng biết bao, hương thơm của hoa Bi Ngạn nồng nàn vô tận, sắc đêm dưới vườn hoa đỏ rực lại mang một vẻ đẹp ma mị, kiêu diễm, nhưng cũng vô cùng lạnh đậm giống như sư phụ vậy.

Bước chân đột ngột khựng lại, Chí Kiệt linh cảm có điều bất thường, là sát khí lẫn ma khí hòa lại, người có ma khí nặng như vậy trên thế gian này cũng chỉ có mình sư phụ.

Hắn lén nấp sau bức tường để nhìn xem xảy ra chuyện gì thì ngay lập tức toàn thân như bị sét đánh khi thấy một màn trước mắt. Sư phụ một tay xách cổ tiểu nhị lên sau đó ánh mắt bắn ra một tia đỏ rực, chỉ thấy người tiểu nhị kia dần trở nên xanh xao rồi cuối cùng trở thành một bộ xương khô cực kì đáng sợ.

Sư phụ hút máu người.

"Ai?"- Ánh mắt sắc bén của Hàn Tâm bắn về phía hắn, Chí Kiệt lúc này mới hoàn hồn mà cầm đầu chạy, ngay lập tức nàng dùng khinh công chặn đường hắn, nhưng khi nhìn thấy hắn thì sát khí lẫn ma khí trong đáy mắt cũng mất đi hắn chỉ còn lại một vẻ khó xử hiếm thấy, nàng hỏi: "Con, con nhìn thấy hết rồi?"

Chỉ Kiệt tỉnh tỉnh can đảm, vừa rồi lại vô cùng sợ hãi, nếu là yêu ma khác hẳn nhất định sẽ thu phục nhưng lại là sư phụ, người mà hắn kính trọng nhất. Bây giờ lại được tiếp thêm dũng khí, hắn nhìn thẳng vào mắt nàng như đang nhìn một người xa lạ: "Phải thừa sư phụ, con đã thấy rồi, và sẽ không như lúc nhỏ dễ dàng quên đi, vậy nên sư phụ người giết con đi."

"Tiểu Kiệt, nghe ta nói..."

"Nói gì đây, sư phụ, người là ma vương thì sẽ như vậy sao, món ăn mà người thích là đây sao?"- Chỉ Kiệt cắt ngang lời nàng.

Hàn Tâm bây giờ không biết nói gì, từ nhỏ tiểu Kiệt lớn lên trong ma giới nhưng nàng luôn tránh cho tiểu Kiệt tiếp xúc với ma khí, hay nói đúng hơn là nàng chưa từng truyền thụ hay để hắn tiếp xúc ma khí dù chỉ một chút. Bây giờ nhìn thấy một màn này không thể chấp nhận cũng dễ hiểu.

Trước giờ nàng chưa từng giải thích với người khác nên cũng không biết nói gì chỉ im lặng để hắn nói sau đó lên tiếng:

"Tiểu Kiệt, ta không phải người, không thể sống như người thường, một phần của ta đã bị ma hóa nên con nhất định phải thích nghi."

"Vậy tại sao người phải biến mình thành vậy, tại sao luyện ma công để bị ma hóa?"- Chỉ Kiệt nhìn Hàn Tâm.

Câu hỏi này làm ánh mắt nàng chột biến động, một tia tinh mịch thoáng hiện rồi ẩn, mà điều này đã lọt vào mắt hắn. Chỉ Kiệt vui mừng nói tiếp: "Sư phụ, con biết người vẫn còn cảm giác, người chưa hoàn toàn bị ma hóa phải không?"

Làm ơn đi, xin sư phụ hãy gạt đầu, để hắn biết người còn tình cảm, thật ra người chỉ đeo một cái mặt nạ là ma vương thôi, khi tháo xuống, người vẫn là một người có cảm xúc.

"Con im đi."- Đôi mắt nàng vẫn bình thản nhưng giọng nói đã trở nên yếu ớt nhưng vẫn vô cùng lạnh nhạt.

"Sư phụ, người đang sống giả với bản thân mình, gì mà bị ma hóa chứ, con không tin, người vẫn còn tình cảm, không phải một ma vương lãnh khốc như thiên hạ nói."- Chỉ Kiệt nắm lấy cánh tay nàng, giọng nói gấp gáp.

"Ta bảo con im đi."- Lại một câu giống khi nãy vang lên, ngữ khí cũng có phần nghiêm khắc hơn. Hàn Tâm hít một hơi điều chỉnh cảm xúc của mình, nở một nụ cười nhìn hắn.

"Tiểu Kiệt, con phải biết rõ một chuyện, ta là ma vương, con phải thích nghi với việc này."- ngừng một lúc nàng nói tiếp: "Chẳng lẽ ta như vậy thì tiểu Kiệt cũng giống đám người kia mà xa lánh ta sao?"

"Đương nhiên không phải... chỉ có điều, con không muốn nhìn sư phụ như vậy, con... rất đau lòng."

Hàn Tâm chợt ngừng lại, trong tâm trí lại vang về một câu nói của người nào đó. Trên đỉnh Dao Trì, nam nhân đó phong thái nho nhã, gương mặt tuấn, toàn thân bạch phục dịu dàng nhìn nàng: "Sao này, ta không ở bên nàng phải sống thật tốt, chỉ cần nàng không bị thương, mỗi ngày yên bình thì bao nhiêu đau đớn ta chịu chỉ là chuyện không đáng kể tới."

Ngày đó, nàng vẫn chỉ là một tiểu ma, hồn nhiên trong sáng, nhìn người đó lệ buồn: "Đừng đi có được không? Ta không muốn..."

Nhưng người đó vẫn rời đi trong sự không nhớ cũng như đau khổ của nàng.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Hàn Tâm chợt băng lãnh, hai tay vô thức nắm chặt lại.

*

Hoàng cung thoáng chốc đã ngay trước mắt, rộng lớn nguy nga biết bao, nhưng cũng cảm dỗ và đầy cạm bẫy chí mạng.

"Sư phụ, mình đến đây làm gì?"- Chỉ Kiệt nhìn nàng hỏi.

Hàn Tâm nhếch môi: "Tiểu Kiệt, vào thôi."

"Khoan đã."- Chỉ Kiệt níu tay Hàn Tâm lại: "Canh gác nghiêm ngặt thế kia, sao mà vào được?"

Hàn Tâm như cười như không nhìn Chỉ Kiệt lại lên nhìn cánh tay mình, thoáng chốc im lặng.

Hồng Liên lên tiếng mỉa mai: "Sư đệ, 20 năm học kinh công chẳng lẽ không qua nổi bức tường này sao?"

Chỉ Kiệt cười hắc ra, không nhìn mà nhìn nàng ta: "Sao lại không qua nổi chứ? Chỉ sợ qua đầu sư tỷ luôn đó chứ."

"Người..."

"Đi thôi."- Hàn Tâm bước đi, lãnh đạm cất giọng, Chỉ Kiệt theo sau, trước khi đi còn ban cho Hồng Liên một ánh nhìn 'thương hại'.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Vườn ngự uyển xa hoa rộng lớn, một đoàn ngự lâm quân đi qua, từ trên mái hiên hoàng cung, 3 thân ảnh đang yên lặng quan sát tình hình.

Hàn Tâm quay sang Chí Kiệt: "Tiểu Kiệt ở đây, ta và sư tỷ vào trong xem xét."

"Nhưng..."- Lời còn chưa nói ra thì hai người kia đã phi thân đi, chán thật, nếu xem thường hắn thì cần gì lời hắn đi chứ? Chắc giờ này Hồng Liên đang cười mà nghĩ thầm: Vô dụng thì đừng làm vương tay chân bọn ta.

Nghĩ vậy liền chán nản mà nhìn lên trời, thôi vậy, hôm qua không ngủ được nhân lúc đang mệt, ngủ một giấc đã.

Hoàng cung canh gác quả thật vô cùng chặt chẽ, a hoàn và đại vệ quân cũng xuất hiện khắp nơi, vừa nhìn đã biết là nội bất xuất ngoại bất nhập.

Hoàng đế là Trịnh Lễ, một tên hôn quân đầy tai tiếng, suốt ngày chỉ sống nhờ rượu và mỹ nữ, giữa thanh thiên bạch nhật mà lại ngồi giữa bầy mỹ nhân say bí tỉ thật là một chút cũng không ra dáng quân vương.

"Sư phụ, người nói tên vô lại đó là phụ thân của Chí Kiệt sao?"- Hồng Liên nói nhỏ, nhìn vào bên trong.

Hàn Tâm gật đầu: "Năm đó Liêu quý phi bị hoàng hậu vu oan là mình lăng loạn với nam nhân khác, tên cầu hoàng đế liền tin ngay mà đuổi giết hai người họ."

Hồng Liên gật đầu: "Nghe nói An Ca hoàng hậu là người mưu mô ác độc, sau khi lên ngôi liền tìm cách hại các phi tần khác, giờ đây hậu cung chỉ còn một mình bà ta, nhưng đáng nói là bà ta không sinh được, qua 7 năm vẫn không có con. Vậy nên xét theo vai vế, Chí Kiệt là thái tử."- Hồng Liên cũng phải hít một hơi lạnh, thẳng nhai ranh đó lại là cửu ngũ chí tôn, là người mang trong mình long khí có thể giúp sư phụ tìm Hiên Viên Bội Kiếm.

Khi nghe những lời này, ánh mắt Hàn Tâm thoảnh xẹt qua một tia phức tạp nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

"Sư phụ, bây giờ chúng ta phải làm gì?"- Hồng Liên hỏi.

Hàn Tâm im lặng một lúc sau đó ghé tai nói nhỏ với Hồng Liên.

*

Mái nhà hoàng cung cao, gió thổi mát, không khí dễ chịu làm Chí Kiệt thoáng chốc đã ngủ một giấc sâu, khi mơ màng tỉnh lại, hắn nghe thấy một âm thanh kinh hãi.

"Buông tôi ra, các người là ai?"- Một nữ nhân khoảng 18 tuổi trong bộ y phục thiên kim màu vàng sang trọng, dung mạo đoan trang thanh tú bị một đám vô lại dón vào tường.

"Mỹ nhân, muội muốn đi đâu, để ta đưa muội đi, nào ngoan, bọn ta sẽ 'thương' muội thật tốt."- Một tên ăn mày rách rưới nhưng lại đứng đầu, có vẻ như hắn ta là thủ lĩnh mấy người đó. Vừa nói hắn ta vừa giật mạnh tay của nữ nhân kia mặc cho nàng ta phản kháng mà xoa nắn. "Bàn tay đẹp thế này, thơm thế này thật quá kích thích ta rồi, A."

Một thân ảnh lao từ trên mái nhà xuống, một cước thật mạnh đá vào cánh tay của tên kia khiến hắn ngã ra xa, mấy tên khác cũng xanh mặt lại đỡ hắn ta lên.

Chí Kiệt đứng trước nữ nhân kia, ngoại hình xuất chúng, thân thủ phi phàm, chỉ xét về khí thế, một mình hắn cũng đủ ăn đứt một bọn tạp nham. Một công tử như thế xuất hiện như vị tiên nhân nào đó khiến nữ nhân kia nhất thời quên cả sợ hãi. Chí Kiệt dùng ánh mắt trào phúng nhìn đám người kia, giọng nói không nề nang ai: "Còn đám vô lại các ngươi giữa ban ngày lại chọc phá cô nương nhà người ta, điều này cũng làm ta vô cùng kích thích đó."- Vừa nói, Chí Kiệt vừa bẻ tay làm bộ dạng nôn đánh nhau.

Tên bị đánh kia lão đảo đứng dậy chỉ vào mặt Chí Kiệt: "Tiểu tử thôi, ngươi là ai mà dám xen vào Cái Bang bọn ta?"

Chí Kiệt cười châm biếm: "Cái Bang? Là thứ gì thế, ta chưa nghe bao giờ."

"Ngươi, ngươi dám xỉ nhục phá chuyện tốt của ta lại còn xỉ nhục Cái Bang bọn ta, huynh đệ cho hắn một bài học."- Tên kia nổi xung ra lệnh, một đám ăn mày ở phía sau cũng xông lên.

Trước cảnh này, Chí Kiệt không hề cuống, hắn nhếch môi di chuyển ra sau, thoáng chốc đã đến bên cạnh nữ nhân kia ôm nàng ta bay lên trời. Hai chân đi khinh công đạp lên vai từng người bọn chúng, riêng tên cuối cùng thì dứt khoát dùng hai chân đá vào đầu hắn ta.

Chí Kiệt đưa nữ nhân kia tiếp đất, quay sang nàng ta: "Không sao chứ?"

"Không sao."- Người kia đỏ mặt đẩy nhẹ hấn ra., gương mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ ngại ngùng.

Chí Kiệt nở nụ cười tỏa nắng nhìn nàng ta, nụ cười đó đã vô tình hăng sâu vào mắt ai đó.

"Ngươi được lắm"- Tên kia lão đảo đứng dậy trừng mắt hăm dọa: "Nhớ cho kỹ đại danh trượng mãnh ta, có ngày ta sẽ quay lại."- Nói rồi đám người nhanh chóng chạy đi.

"Đa tạ công tử cứu giúp, tiểu nữ Mỹ Duyên, xin hỏi quý danh."- Nữ nhân kia nhìn hấn, hoàn hồn trở lại, giọng nói nhẹ nhàng.

"À, gọi ta là Chí Kiệt được rồi, cô nương là nữ nhi, ra đường sao lại đi một mình?"- Chí Kiệt cười nói.

"Tiểu nữ đi mua ít đồ, nhưng lại lạc mất nha hoàng nên..."- Mỹ Duyên cuối đầu lí nhí.

Chí Kiệt gật đầu: "Giờ cũng trễ rồi, nếu không chê để ta đưa cô về."

Mỹ Duyên gật đầu mỉm cười càng làm dung mạo thêm rạng ngời.

Nhà của Mỹ Duyên không xa, thoáng chốc đã tới, cả hai nói vài câu khách sáo sau đó chia tay.

Lúc này trời cũng đã tối, chắc sư phụ cũng về khách điểm rồi.

*

Lý Kim là một vị vua có thể nói là bại hoại nhất trong lịch sử Thiên Thần quốc, rượu chè mỹ nữ ngày nào cũng không thiếu, bỏ bê việc triều chính, tất cả điều do An Ca hoàng hậu xử lý, những năm gần đây, tuy rằng không nói nhưng bà ta gần như nhiếp chính ở triều ca.

Ngồi giữa bầy nữ nhân, ông ta say không biết trời đất, cứ luôn miệng lảm bảm những từ vô lại. Đột nhiên một nữ nhân trong số đó sợ ý làm rơi một ly rượu khiến ông mất hứng.

"Tiện nhân, làm bẩn long bào của trẫm rồi."

Nữ nhân kia sợ đến run người vội quỳ rạp xuống: "Hoàng thượng tha tội..."

Lý Kim định nói gì thì một giọng nữ nhân vang lên, âm thanh quyến rũ mê người từ ngoại cửa: "Chỉ là một chiếc long bào thôi mà, để tiểu nữ làm sạch là được."

Lý Kim nhìn lên, nhất thời ngơ ngác, người đó đứng tựa lưng vào cửa, dung mạo tựa như một đóa hoa hồng diễm lệ, đôi môi đỏ ánh mắt câu dẫn, đây là mỹ nhân sao?

Hồng Liên bước lên, chủ động vòng qua cổ ông ta, nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác kia thì thầm cười khẩy nhưng vẫn nũng nịu: "Hoàng thượng, ta có đẹp không? "

"Đẹp, rất đẹp."- Nói rồi ông ta vòng tay qua eo Hồng Liên kéo nàng ta vào lòng.

"Hoàng thượng, người thật xấu..."- Hồng Liên hơi ngạc nhiên khi ông già này cũng khá mạnh khỏe nhưng nhanh chóng nàng ta đã nói một câu đầy hàm ý.

Quả nhiên, Lý Kim cười sần khoai: "Không xấu sao có thể làm quân vương, các người..."- Ông ta quay qua đám nữ nhân kia: "Cút hết đi."

Tất cả lèn lùi ra, khi không còn ai, hành động càn rỡ của Lý Kim càng nhiều, hấn ép Hồng Liên vào tường.

"Hoàng thượng, khoan..."- Hồng Liên khó chịu đẩy ra.

"Mỹ nhân trước mắt, bảo trẫm làm sao đợi đây?"

Hồng Liên bí mật giơ tay định động thủ thì điều nàng ta không tin nổi là gã kia cũng nhanh chóng nhận ra ý đồ này, ông ta tuy lớn tuổi nhưng còn rất nhanh nhẹn. Thoáng chốc đã giữ chặt tay nàng ta, tay còn lại vẫn tiếp tục xâm chiếm.

Đáng chết, không lẽ nàng ta thật sự phải...

Không được, sư phụ, cứu đồ nhi với.

Bộ y phục trên người nhanh chóng bị cởi ra lộ ra bờ vai ngọc ngà. Đôi mắt theo đó mà rơi xuống một giọt lệ.

Đột nhiên, Lý Kim hét một tiếng đau đớn sau đó gục xuống, Hồng Liên mở to mắt nhìn người trước mắt, dung mạo tuyệt mỹ, thần thái lạnh nhạt, Hồng Liên không kiềm được nhào lên ôm lấy người đó, nàng biết sư phụ sẽ không bỏ rơi mình mà.

"Sư phụ..."- Hồng Liên nức nở.

Hàn Tâm khẽ đẩy nàng ta ra: "Vô dụng."

Hồng Liên cuối mặt, tự trách mình vô dụng, ngay cả một lão già cũng không đánh được. Nghĩ tới đây liền một bụng phần nộ mà định ra tay lấy mạng lão ta nhưng Hàn Tâm lại ngăn cản: "Gã ta vẫn còn trị."

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trong một rừng trúc vắng vẻ, bóng tối bao trùm âm u, ánh trăng lười liềm thoảng ẩn hiện sau lớp mây dày đặc, hai thân ảnh một đỏ một tím nhẹ nhàng đáp xuống, gần đó là một đám ma tĩnh có vẻ hung tợn cùng kính quý xuống.

"Bái Kiến Ma Vương Thần Tôn."

Hàn Tâm lãnh đạm nhìn qua bọn họ sao đó giơ tay ra lệnh đứng lên, giọng nói nàng vang lên trong không gian: "Các người không ở lại Hàn Linh Điện, đến đây làm gì?"

Một trong số ma tinh cuối đầu cung kính: "Khởi bẩm ma vương, sau khi người rời khỏi, mười hai phiên ma bắt đầu không an phận, gần đây trên núi có một luồng ma khí pha lẫn tiên khí lạ thường."

Hồng Liên nhú mày bước lên: "Sư phụ, không lẽ bọn họ nhân lúc chúng ta đi tìm Hiên Viên Bội Kiếm mà dùng thuật để khống chế linh lực của kiếm kéo dài thời gian của chúng ta?"

Hàn Tâm hừ lạnh, nhẹ nhàng vượt một nhánh trúc bên cạnh, thong thả nói: "Người mang trong mình tiên khí có thể kết hợp với ma khí khống chế bội kiếm, lại có tham vọng với thanh kiếm này thì còn ai khác ngoài sư đệ đáng mến của ta, xem ra nó ngày càng to gan rồi, cư nhiên thông đồng với 12 phiên ma chống đối ta."

Hồng Loan tiếp lời: "Những phiên ma đó ngay từ đầu đã không phục người, sao không giết chúng đi? Sư phụ, chuyện này để đồ nhi làm."

"Ngu xuẩn..."- Hàn Tâm đột nhiên gồng giọng nhấn mạnh làm Hồng Liên sợ hãi cuối đầu, nàng nói tiếp: "Người nghĩ rằng ta sẽ giữ lại người không có tác dụng sao? 12 phiên ma chính là 12 luồng khí độc trấn giữ 4 phương, nếu thiếu một người e rằng ma giới sẽ suy yếu, lúc đó ma và yêu sẽ tàn sát lẫn nhau, có điều..."- Nói tới đây nàng dừng lại cười lạnh: "Đợi khi có được bảo kiếm, kết hợp cùng Nhật Nguyệt Kiếm Pháp thì tất cả bọn chúng không còn lý do để sống nữa."

"Đệ tử đã hiểu, vậy sư phụ, còn Cảnh Dương thì sao? Người này liên tục ngăn chướng người..."- Hồng Liên nói.

Hàn Tâm nhếch môi: "Nó? Càng không thể giết."

**

Tiếng gió xì xào nhẹ nhưng lại lạnh run người, Chí Kiệt đi vào một gian phòng, trong đó có một thanh kiếm màu vàng chói mắt, phát ra thứ ánh sáng tựa như một luồng sức mạnh vô hình, hắn định chạm vào thì bỗng dưng thấy cả người mình dần cứng lại, đôi chân đã hóa thành hai khối đá nặng trĩu không thể di chuyển. Rồi đến tay, đầu tất cả đều hóa đá.

Giật mình mở to hai mắt, Chí Kiệt nhìn thấy gương mặt sư phụ đang nhìn mình, ánh mắt đó vẫn lạnh nhạt và vô cảm như thường, chỉ có điều... nó rất dịu dàng.

"Sư phụ, người vào đây khi nào?"- Chí Kiệt ngồi dậy nhìn nàng.

Hàn Tâm thu lại ánh mắt, đến bên bàn rót trà nhưng lại thôi: "Ý thức cảnh giác của con quá kém, hết trà rồi."

Thì ra là sư phụ vào đây lâu đến uống hết một bình trà, chỉ là... sao hôm nay người lại có thời gian xem hán ngữ vậy nhỉ?

"Ác mộng à?"- Hàn Tâm đến bên cửa sổ, nhìn nhạt nói.

"Chỉ là một giấc mơ thôi, không sao đâu, sư phụ người không ngủ sao?"-Hàn Tâm im lặng không trả lời cũng không quay đầu lại, ánh mắt nàng chỉ hướng về ánh trăng.

Không gian chợt yên ắng một cách gượng gạo.

Sau một lúc nàng lên tiếng nhưng không trả lời câu hỏi của Chí Kiệt mà hỏi: "Con mơ thấy gì?"

Chí Kiệt hơi ngạc nhiên nói ra giấc mơ của mình, từ đầu đến cuối Hàn Tâm vẫn không quay lại, bóng lưng nàng bình tĩnh mà lạnh lẽo, nói ra hai chữ: "Ngủ đi." sau đó nhẹ nhàng dùng pháp thuật khiến Chí Kiệt một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Hàn Tâm nhú mày, tay nắm chặt lại, con ngươi đen nheo lại, lòng nàng bây giờ rất khó chịu... cực kì khó chịu.

Chậm rãi quay đầu đi đến bên giường, nhìn hán tử trên cao, tâm tư lại nổi lên một hồi xót xa.

Rất lâu sau đó, khi trời đã sáng nàng mới rời đi.

Những tia nắng xuyên qua khung cửa, tỉnh dậy không thấy nàng, Chí Kiệt liền nhớ đến tối hôm qua. Sao sư phụ lại kì lạ như vậy? Từ nhỏ lớn lên bên cạnh người, hẳn tự nhận mình rất hiểu sư phụ, giả sử như khi người không vui sẽ tìm hán tử, không phải để trút giận mà người chỉ ngồi yên cạnh hán tử, lúc đó hán tử sẽ kể hết chuyện này đến chuyện kia cho người nghe, chỉ một lúc người sẽ cười. Nhưng tối hôm qua rõ ràng là người không vui nhưng lại không muốn nghe hán tử kể chuyện...

Và lại, hình như tối qua sư phụ có tâm sự.

Đi men theo hành lang bằng gỗ mộc, tình cờ gặp Hồng Liên đang luyện kiếm ở hoa viên, chưa kịp phản ứng đã thấy nàng ta bay đến đâm thẳng hướng Chí Kiệt, hán tử liên tục tránh né, chuyện gì đây? Là ai chọc tới con sư tử cái này thế.

Thoáng ngạc nhiên né tránh nhưng sau đó liền lấy được bình tĩnh phản công, hán tử dùng chân đá một khúc cây nhỏ dùng nó đánh lại với thanh kiếm sắc bén kia.

Chí Kiệt nhân lúc Hồng Liên lơ đãng mà tiến thật nhanh ra sau đánh mạnh vào nguyệt đạo khiến nàng ta ngã xuống.

Thu lại thanh kiếm, Chí Kiệt đến bên cạnh gỡ tay ra.

Hồng Liên mặc kệ, tự mình đứng lên, loạng choạng đi quay đi, thấy thế Chí Kiệt hỏi: "Sư phụ đâu?"

Hồng Liên xoay người, nhìn hán tử bằng nửa con mắt: "Sao ta phải trả lời câu hỏi của ngươi."

"Tỷ mới vừa bại dưới tay ta, tốt nhất ngoan ngoãn một chút."- Chí Kiệt dựa vào cây, lười biếng nói.

"Ngươi..."- Hồng Liên tức giận nhưng không biết nói gì đành bực dọc nói: "Người ra ngoài từ sáng sớm, không nhớ sao, hôm nay là ngày 13 tháng giêng."

Chí Kiệt lúc này mới chợt nhớ, hằng năm cứ đến 13 tháng giêng là sư phụ điều rời đi một ngày.

"Tỷ có biết ngày này là ngày gì không?"

Hồng Liên cười khẩy: "Chuyện của sư phụ tốt nhất ngươi nên ít tò mò đi, sư phụ ghét nhất là gì biết không?"- Dừng một lúc nàng ta nói tiếp: "Là câu hỏi."

Nói rồi Hồng Liên quay người đi, Chí Kiệt đứng lặng ở đó một lúc rồi mang theo một bụng nghi vấn ra ngoài.

.....Trên cầu Vạn Cháp, Hàn Tâm đứng đó nhìn phong cảnh tựa chốn bồng lai này, những cánh hoa hồng phấn nhẹ nhàng rơi theo chiều gió xuống dòng nước trong veo, âm thanh yên tĩnh của những dãy núi hùng vĩ phía xa, tại nơi này nàng đã để người đó ra đi.

Ánh mắt nàng tĩnh lặng vô cùng, đặt tay lên thành cầu nhẹ nhàng chạm vào, giống như đang chạm vào quá khứ của bản thân.

"Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiếu Đông phong"- Nàng ngâm nga hai câu thơ ngắn những giọng nói lại như không còn sức, ánh mắt hoài niệm một thứ gì đó xa vời.

"Tâm nhi, chỉ cần nâng không đi vào ma đạo thì chúng ta sẽ không bị ngăn cách nữa, được không?"

"Chỉ cần là chàng, cho dù có phản nghịch ma giới ta cũng chấp nhận."

...

"Mạc Phi, Chàng đừng đi, ở cạnh ta, để ta yêu chàng như thế, có được không?"

...

"Tâm nhi, hãy nói với ta, nàng không phải ma vương, đừng giết người nữa."

"Vô dụng, Mạc Phi, ta không giết họ thì họ sẽ giết ta, ta không còn đường lui nữa."

....

Hai tay nàng nắm chặt lại từ lúc nào, móng tay khảm sâu vào da thịt, khiến nàng trở lại thực tại. Đôi mắt bị thương tràn đầy thù hận.

"Mạc Phi, vì sao bọn họ lại ngăn cản chúng ta bên nhau, vì sao chàng không kiên nhẫn thêm một thời gian nữa? Chàng quá nhẫn tâm "

Nụ cười nàng thê lương đau đớn.

Một trận cười quỷ dị truyền đến vang vọng khắp vách núi khiến Hàn Tâm khôi phục lại vẻ sắc bén lạnh lẽo.

Một thân ảnh màu đen đập nước về phía nàng, người đó là một nam tử về bề ngoài anh tuấn phong lưu, phong thái ung dung tự tại, khinh công vô cùng lợi hại, thoáng chốc đã đứng sau lưng nàng, mà hình như nàng cũng thừa biết là ai, ngay cả nhìn cũng không thêm.

"Ta cũng muốn hỏi vì sao một người tài hoa như ta, xuất chúng như ta có thể chiếm hết trái tim của nữ nhân trong thiên hạ, duy..."- Nam nhân đó đến gần nàng, nàng nhẹ cầm nàng lên: "Duy chỉ có nàng là chẳng thể chiếm được."

Hàn Tâm nhướng mày, hành động vô lễ này nếu là người khác ẽ là nàng đã hút cạn máu hắn rồi, nhưng nàng lại vô cùng thản nhiên: "Cánh tay ngươi, có chắc là không còn công dụng không?"

Hắn ta mỉm cười vô lại nhưng vẫn rút tay về, ai chứ nữ nhân này chắc chắn dám phé tay hắn.

"Sur tỷ, hằng năm điều tới Vạn Chấp cầu này để tưởng nhớ một người đã chết. Chi bằng đến chỗ đệ mà đấu vài hiệp còn có ít hơn."- Bàn tay cầm quạt giấy nhẹ nhàng vẩy, bộ dạng hắn ta nho nhã, nhưng mỉa mai vô chừng, hắn ta là Cảnh

Hàn Tâm hừ lạnh nói: "Ta nghĩ thời gian này ngươi không muốn ta đến nhất, sao hả, dùng tiên khí trong người dò tìm bội kiếm chắc là không nội thương thì cũng suy nhược."- Nói rồi, nàng nhanh chóng bắt lấy cổ tay hắn ta sau đó buông ra, bộ dạng như cười như không nhìn hắn: "Quả nhiên, tâm mạch không điều, xem ra chút tiên khí ít ỏi còn sót lại cũng bị tiêu tan hết."

Cảnh Dương là sư đệ của nàng, nàng cùng hắn đều là đồ đệ của thiết ma nữ, sau khi sư phụ mất, hắn ta luôn tìm cách đối đầu nàng, bản thân Cảnh Dương từng là đệ tử phái đào hoa, sau này vì một số lý do mà gia nhập ma giáo, đây cũng là lý do mà hắn ta mang trong mình một chút tiên khí.

Mà muốn mượn tiên khí để dò hành tung của Hiên Viên Bội Kiếm thì năng lực của Cảnh Dương vẫn chưa đủ, vì vậy nếu không bị uy lực của kiếm phản phệ thì cũng bị chính ma khí đã thương nội lực, nhẹ thì suy nhược nặng thì nội thương.

Cảnh Dương thở dài, tựa lưng vào tay vịn, hai tay khoanh lại nhìn cô: "Ngươi còn nhớ tới hắn? Tên đó đáng để ngươi lưu luyến vậy sao?"

Hàn Tâm nhìn Cảnh Dương rồi khoanh tay tựa lưng vào tay vịn đối diện, nàng im lặng.

Thấy thế Cảnh Dương nói tiếp: "Đã 200 năm rồi..."

Hàn Tâm vẫn im lặng xoay người đi nhưng Cảnh Dương lại nhanh chóng nói: "Khi nào chưa quên được Mạc Phi, ngươi chưa trở thành một ma vương thật sự"- Ma vương là gì? Giống như sư phụ hắn và nàng, cho dù bà ta bị phụ bạc nhưng vì thế mà tâm bà lạnh đi, lãnh khốc, vô tình. Đó mới là ma vương.

"Ngươi tốt nhất đừng vượt quá ranh giới của ta, đừng cho rằng mang danh sư đệ ta thì muốn làm gì thì làm."- Hàn Tâm lạnh lùng lên tiếng.

Cảnh Dương nghe xong liền tức giận nhưng vẫn cố nhịn, ôm một bụng tức nói: "Được, sư tỷ đại ma vương, đây đúng là chuyện buồn cười của thiên hạ, một ma vương từng tâm máu của tiên giới lại cứ vương vấn mối tình giả tạo suốt 200 năm với người của tiên giới."

~Xoạt~ một âm thanh vang lên, sau đó cổ của Cảnh Dương bị tay nàng ghì chặt, hắn nhanh chóng phản xạ há ra sau đó bay lên không trung.

Cảnh Dương rút kiếm vung về phía nàng một đường, Hàn Hàng Hàn Tâm dùng một tay, ma khí phát ra, khí độc màu tím cứ như thế đầu vói kiếm hắn.

Sau một lúc, nàng dừng tay, thu lại ma khí, nhìn hắn nghi hoặc: "Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp?"

Cảnh Dương nhếch môi: "Xem ra tỷ chưa lỵ tình đến mức ngu ngốc, đúng, ta đang luyện Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp. Hàn Tâm thoáng ngạc nhiên, Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp là bộ kiếm cực kì lợi hại, khi đánh nhau có thể âm thầm hấp thụ nội lực của đối phương, tuy nhiên đây cũng là bộ võ công nguy hiểm vô cùng, khi tu luyện, tuyệt đối phải giữ tâm đầy thù hận, một khi oán hận kết tụ sẽ tạo nên một uy lực có thể hô phong hoán vũ nhân gian. Nhưng cái giá trả lại quá đắt, sau khi luyện thành, người luyện sẽ bị ma hóa tâm, toàn bộ ký ức sẽ bị xóa sạch, trở thành một đại ma đầu, cho đến khi tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Thật không ngờ Cảnh Dương lại dám luyện cái này.

Cảnh Dương nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, giọng nói cũng đều đều: "Ta muốn chứng minh với ngươi, ta lợi hại hơn Mạc Phi. "- Nói rồi hắn khinh công rời đi.

(*) Nguyễn Du đã dịch thật khéo sang thể lục bát:

Trước sau nào thấy bóng người, Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngân Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Màn đêm lại bao trùm vạn vật, trong tấm cung, một nữ nhân mặc phụng bào, bà ta cao sang và uy quyền, trên gương mặt son phấn là sự cả kinh tột độ: "Cái gì? Hoàng thượng sao có thể mất tích được?"

Vị công công đứng bên cạnh cuối người, bộ dạng gấp rút: "Hoàng hậu, sáng nay a hoàn vào Tịnh Long điện thay long bào cho hoàng thượng thì đã không thấy người đâu."

"Một lũ vô dụng, ngay cả một lão già cũng không trông được, bây giờ không có hoàng thượng thì ai sẽ thượng triều sáng mai." - An Ca hoàng hậu nhún mày lo lắng, đất nước không có vua e rằng các đại thần sẽ loạn mất.

Công công đứng bên cạnh là tâm phúc của bà ta _ Thiết công công, to gan nói nhỏ: "Hoàng hậu, hay là người cứ thượng triều thay hoàng thượng."

An Ca hoàng hậu nghe thế nhún mày, chậm rãi ngồi xuống ghế, im lặng một lúc rồi lắc đầu: "Không được, mấy lão cáo già đó chắc chắn sẽ phản đối, cục diện triều đình ta vẫn chưa rõ hết, mỗi bước đi phải vô cùng thận trọng."

"Hoàng hậu, thứ cho nô tài nói thẳng, xưa có Võ Tắc Thiên cũng mang thân phận một nữ nhi mà trị vì thiên hạ, hoàng hậu, người về tài sắc lẫn mưu trí không thua gì nam nhân lại càng nói gì đến tên hoàng đế vô dụng kia, Thiên Thần quốc mà rơi vào tay người chắc chắn khí thế hưng thịnh, đời đời no đủ." - Thiết công công tuân một tràn, ông ta có thể làm tâm phúc bên cạnh An Ca hoàng hậu suốt 6 năm trời nên không thể xem thường, nếu nói An C hoàng hậu thông minh và mưu trí 10 thì Thiết công công này cũng xếp thứ 7.

An Ca hoàng hậu cười lớn, khí thế ngạo mạn của bà ta vốn bị che giấu kỹ lại vì những lời tăng bốc của Thiết công công mà bùng dậy.

"Hay cho câu 'Khí thế hưng thịnh, đời đời no đủ'. Được, ta đã đợi suốt 6 năm trời, đã đến lúc thực hiện lời hứa của ta với Đại Tước quốc."

...

Trong màn đêm, từng âm thanh du dương của đàn vang vọng, trong tiếng đàn có chứa một sự cô độc nhưng lại thanh lành lạ thường.

Hàn Tâm ngồi đó, những ngón tay mảnh khảnh lướt trên dây đàn, những cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi như đang nhảy múa trong không trung, ánh trăng trên trên cao cũng dùng ánh sáng dịu nhẹ của mình để soi sáng vạn vật, khung cảnh này tuy ở nhân thế nhưng lại tựa chốn bồng lai.

Đó là cảnh mà Chí Kiệt nhìn thấy, hần đứng yên tại chỗ, ngay cả hít thở cũng quên trước cảnh đẹp trước mắt, hần sợ mình sẽ phá vỡ nó.

Nhưng Hàn Tâm trời sinh nhạy cảm với hơi thở con người, chỉ cần xung quanh có người nàng sẽ cảm nhận được, ánh mắt đang tĩnh lặng đột nhiên sắc bén, giọng nói nàng trong trẻo lạnh nhạt: "Ai?"

Chí Kiệt đang ngơ ngác thì một phi đao phóng đến, ghim thẳng lên bức tường sau lưng.

"Con biết là ta không thích bị nhìn trộm." - Nàng dừng đàn, tựa lưng vào thân cây phía sau, vẻ sắc bén trong mắt được che đi bằng ánh mắt thản nhiên, như cười như không nhìn hần.

"Tại con sợ làm phiền nhã hứng của người, sư phụ, thật không ngờ người biết đàn, lại đàn hay như vậy." - Chí Kiệt chậm rãi đi đến, bộ y phục vàng nhẹ, phát phơ trong gió, anh khẽ ngồi ngồi. Hàn Tâm cười nhẹ nhìn hần: "Vậy con nghĩ thế nào."

Chí Kiệt ngồi cạnh nàng, im lặng một lúc, khi thấy tâm tình nàng vui vẻ thoải mái như vậy mới lên tiếng: "Từ nhỏ đến lớn người luôn là người con thần tượng nhất, người luôn bình tĩnh trong mọi hoàn cảnh, lại vô cùng quyết đoán, con cứ nghĩ một ma vương sẽ luôn như vậy, lạnh nhạt hờ hững, không ngờ... người lại có nhã hứng nhẹ nhàng này."

Không sai, lời hần nói nửa phần thật còn lại là lựa lời mà nói, dùng bốn chữ "lạnh nhạt hờ hững" chỉ bằng nói là "Tàn nhẫn vô tình" thì đúng hơn nhưng hần không cho phép mình nói, không hiểu sao hần cảm thấy bốn chữ mà ai cũng dùng khi nói về ma vương đó rất giả dối, bởi lẽ sư phụ không giống người vô tình mà thiên hạ nói.

Mà Hàn Tâm có vẻ như rất tin lời hần nói, nàng vốn là người cẩn thận, khi nói chuyện luôn dùng Độc Tâm thuật để hiểu được tâm tư của đối phương, đó dường như đã trở thành thói quen của nàng. Nhưng bây giờ đây, thói quen đó dường như không tác động nàng nữa, cảm giác này chỉ mình Hàn Tâm nàng hiểu. Phải, nàng chính là không muốn đọc tâm tư của hần, nàng sợ, sợ sẽ biết được những thứ không nên biết, cứ như vậy, nàng tin những lời hần nói mà nờ nụ cười nhạt như có như không: "Xem ra ấn tượng của con về sư phụ không mấy khách quan."

"Con..."- Chí Kiệt căng thẳng chẳng lẽ sư phụ biết mình nói dối nên không vui?

Hàn Tâm bật cười một tiếng nhẹ, dù chỉ là một nụ cười nhẹ và nhạt nhưng đủ để làm tim hắn không tuân thủ trình tự đập, sư phụ rất đẹp, một nét đẹp kiều diễm, khi cười, đôi mắt người lại long lanh và hấp dẫn hơn bao giờ hết, như lời sư phụ nói, người là ma vương nên không bao giờ già, vậy nên từ năm hắn 1 tuổi đến năm hắn 20, người vẫn không thay đổi.

Hàn Tâm đứng lên, cất giọng nói điều điều: "Con có biết đời người thứ gì là không thể tránh khỏi không?"

Chí Kiệt suy nghĩ sau đó nói: "Sinh, lão, bệnh, tử."

"Không sai, đó là bốn giai đoạn mà một người bình thường phải trải qua, vậy con có biết ai sẽ trường sinh bất tử không?"- Hàn Tâm nói.

Chí Kiệt nói: "Thần tiên."

Hàn Tâm cười nhạt: "Ngoài thần tiên ra thì còn có ma vương ta."

Chí Kiệt mở to mắt ngạc nhiên, im lặng một lúc rồi hỏi: "Tại sao sư phụ có thể trường sinh bất tử?"

Hàn Tâm im lặng, ánh mắt âm trầm khó đoán, chậm rãi nói: "Vì ta không phải người."

Chí Kiệt ngạc nhiên tột độ, điều này trước giờ hắn không hề biết, sư phụ không phải người?

Hàn Tâm nhìn qua hắn rồi nói: "Bốn ngàn năm trước, ta chỉ là một cảnh trúc đại ven đường, một ngày, sư phụ ta cũng chính là Thiết ma nữ đi ngang qua, nhìn thấy ta rồi thu nhận, từ đó ngày ngày ta hấp thụ ma khí, trải qua hai trăm năm mới luyện thành người, quá trình đó thật sự thống khổ vô cùng."

Ngưng một lúc nàng nói tiếp: "Sau khi sư phụ bị người của Toàn Chân phái hạ sát, ta đảm nhiệm vị trí ma vương, người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng ta một bước lên mây, nhưng họ không biết rằng, trở thành ma vương đồng nghĩa với việc ta phải chấp nhận hai lời nguyên độc ác, một trong số đó là trường sinh bất tử."

Chí Kiệt nghe xong thì cũng hiểu vài phần, chỉ có điều...

"Sư phụ, trường sinh bất tử không phải rất tốt sao? Trên thế gian nhiều người muốn mà không được, sao nó lại là lời nguyên?"

Hàn Tâm cười nhạt, đáy mắt ẩn chứa nỗi bi ai: "Con không hiểu, sở dĩ người trong thiên hạ muốn được trường sinh bất tử, là vì họ không biết được cái cảm giác kinh khủng của nó... ta trước giờ điều một mình trên Hàn Linh điện, có những người đối xử rất thật lòng với ta nhưng ta lại ép bản thân không được chìm đắm trong những tình cảm phức tạp đó, vì họ là người thường, có một ngày sẽ già rồi chết, chỉ có ta là người bị bỏ rơi lại."

"Sư phụ..."- Chí Kiệt nhìn nàng như vậy quả thật không quen, hắn chưa bao giờ nhìn thấy sư bi ai ở nàng, kỳ thật, hắn rất muốn hỏi, thật ra sư phụ có giữ khoảng cách với hắn như những người khác không? Hắn không hiểu vì sao mình lại rất muốn biết câu trả lời đó.

Hàn Tâm thu lại vẻ bi ai, đôi mắt lại bình thản lạ thường: "Vì vậy nên ta rất thích đàn, tiểu Kiệt, có những lời con người không thể nói nhưng tiếng đàn thì có thể."

Nói rồi nàng ngồi xuống, tiếp tục đàn những âm thanh tuyệt diệu, Chí Kiệt thấy thế thì rút kiếm, nương theo tiếng đàn mà đánh những đường kiếm tuyệt đẹp.

Hàn Tâm cười nhẹ, hai người không nói nhưng vẫn âm thầm hiểu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trời vừa sáng, Chí Kiệt đến thỉnh an Hàn Tâm, vừa mở cửa đã thấy sư phụ đang lật đật xuống giường, đầu tóc có phần rối lên, bộ dạng mơ hồ như bị lạc đường nhìn xung quanh, hắn khá ngạc nhiên, nhìn dáng vẻ này, khó có thể biết đây là ma vương xưng bá ma giới.

Hàn Tâm thoáng ngạc nhiên, rồi lại khôi phục lại phong độ, vẫn không bước xuống giường, nhìn hắn nhíu mày: "Không phải ta đã nói những việc như thỉnh an gì đó có thể miễn sao?"

Chí Kiệt cố nhịn cười, dùng giọng thần nhiên nhất có thể nói: "Đây là lễ nghi cơ bản, con không dám làm sai."

Hàn Tâm chán nản quay đầu chỗ khác, xua tay nói: "Loại người các con sao mà rườm rà thế? Phiền chết được."

Hàn Tâm cũng lấy làm lạ, từ nhỏ Chí Kiệt đã sống trên Hàn Linh điện, có thể nói là cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài, vậy thì những đạo lý quy củ đó làm sao hắn biết được?

Chí Kiệt nghi hoặc nhìn nàng: "Con cho rằng đây là hành động thể hiện sự kính trọng của con với sư phụ."

Hàn Tâm im lặng, ánh mắt nhìn hắn nhưng lại như không nhìn, cứ như thế, nàng lại trở về vẻ âm trầm cố hữu làm hắn không tài nào đoán được suy nghĩ của nàng. Chí Kiệt tự hỏi, mình nói sai gì rồi sao?

Được một lúc sau, trên đôi môi xinh đẹp nhẹ nhàng cong lên một nụ cười như có như không, nhẹ nhàng như làn gió xuân chậm rãi nói như đang đùa: "Nếu thật sự kính trọng ta thì dẹp bỏ mấy lễ nghi phiền phức đó đi."

Thấy Chí Kiệt ngây ngốc không hiểu, nàng nói tiếp: "Con cũng biết ta thức tới canh mấy."

Chí Kiệt cười, thì ra sư phụ muốn ngủ, làm hắn sợ người đã chán ghét không muốn gặp hắn.

"Sư phụ, trời sáng rồi, người dậy đi"- Chí Kiệt cười. Nói xong rồi quay lưng định ra ngoài thì âm thanh uể oải của Hàn Tâm phía sau vang lên:

"Nếu đã đến thì giúp ta thay y phục."

Chí Kiệt đứng ngây ngốc tại chỗ, hắn không nghe lầm chứ, thay y phục!?

Hàn Tâm thấy hắn không động đậy thì cô tình nói lại: "Giúp ta thay y phục."

Chí Kiệt luống cuống chân tay, lắp bắp nói: "Không được, nam nữ thụ bất thân."

Hàn Tâm cười nhẹ, không hiểu nhìn hắn: "Cái gì thụ, cái gì thân chứ, tiểu Kiệt học ba cái thành ngữ đó ở đâu vậy, nhanh lên."

Chí Kiệt quay lưng đi nhanh ra khỏi phòng.

Hàn Tâm cười nhẹ lắc đầu, tự thân tự túc.

Kể từ đó, cô cho vàng hắn cũng không dám bén mảng tới thỉnh an.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Vào mùa này thường có những cơn mưa nhẹ, đủ để biết trời đã bắt đầu lập đông rồi, những đôi chim cũng tự biết gấp rom về làm cho mình một cái tổ ấm áp trú qua ngày.

Hàn Tâm và Chí Kiệt băng qua cánh rừng lớn, đi mãi mà vẫn chưa tới, Chí Kiệt bắt đầu nản lòng nhìn nàng hỏi: "Sư phụ, sao không dùng khinh công có phải nhanh hơn không?"

Hàn Tâm mỉm cười, dùng chân nhìn hắn: "Có một số việc không phải cứ nhanh là tốt, còn nữa... chúng ta dùng khinh công sẽ làm hỏng việc của một số người."

Chí Kiệt tuy không hiểu, "một số người" sư phụ nói là ai nhưng cũng ngại hỏi, lời nói của sư phụ trừ lúc buổi sáng người thẳng thắn ra lệnh hắn giúp người thay y phục thì lúc nào cũng đầy những ẩn ý khó đoán.

Chí Kiệt nhớ lại hình như cả hi người điều chưa ăn sáng liền lấy màn thầu đem theo ra đưa nàng một cái, nhưng Hàn Tâm nhú mày lắc đầu "Không đói."

Chí Kiệt không nói gì, tay vẫn giữ nguyên, im lặng nhìn nàng.

Hàn Tâm thấy thế thì lập tức không vui: "Không ăn."

Nhưng Chí Kiệt không động đậy.

Hàn Tâm khó hiểu nhìn hắn, đứa trẻ này hôm nay sao lại gan lì như vậy, đã biết nàng chỉ dùng máu người mà còn đưa đồ thường bảo nàng ăn.

Vốn dĩ định nói không cần nhưng khi nhìn thấy vẻ nghiêm túc hiem có của hắn thì đành nhẹ giọng: "Con biết ta không ăn thứ này mà."

Lúc này Chí Kiệt mới lên tiếng: "Chính vì vậy con mới muốn sư phụ ăn, người cho dù là ma quỷ thì hiện giờ cũng sống trong nhân giới, nhập gia tùy tục mà."

"Nhập cái gì tục cái gì chứ?"- Hàn Tâm không hiểu từ lúc nào tên đồ đệ của nàng lại sử dụng lối thành ngữ thế này, nói thẳng ra bộ khó lắm sao, lắm chuyện.

Chí Kiệt không giải thích gì nhiều, thờ dài nói: "Tóm lại người phải ăn."

"Nếu không?" - Hàn Tâm như cười như không nhìn hắn. Có thể thấy tâm trạng nàng khá thoải mái hiếm khi có ý đùa như vậy.

"Con vẫn sẽ đến thỉnh an mỗi ngày bốn buổi."

Hàn Tâm cười khở không tình nguyện nhận đồ ăn. Chí Kiệt thấy thế thì cười nhìn nàng từ ăn một miếng mận sầu, sau đó hỏi: "Thế nào, ngon hơn máu người phải không?"

Hàn Tâm không nói gì, chỉ cười nhẹ.

Không khí yên tĩnh bỗng nhiên có tiếng động của bước chân người, ánh mắt Chí Kiệt nổi lên sự cảnh giác, bàn tay vung lên, một thanh kiếm bay ra hướng thẳng về hướng có tiếng động sau đó lại bị một lực đội ngược trở ra, hắn đón lấy kiếm.

"Ai?"

Từ trên không lao xuống bốn nam nhân, anh tuấn phi phàm, khí thế hùng mạnh, ở những bụi cây xung quanh cũng chạy ra mười tên đệ tử, mang y phục của Toàn Chân phái.

Là người của tiên giới, bọn chúng đến đây chắc chắn sẽ làm khó dễ sư phụ. Nghĩ vậy, Chí Kiệt liền vung kiếm, bốn nam nhân kia cũng đánh với hắn, nhưng từ võ công họ dùng hoàn toàn không hề làm hắn bị thương.

"Có chuyện gì có thể từ từ nói." - Một nam tử trong bốn người nói.

"Tiểu Kiệt, không được vô lễ." - Một thanh âm dễ nghe quen thuộc vang lên, Hàn Tâm nhìn bốn người kia, chỉ bằng nửa con mắt như không xem ai ra gì, cao ngạo mà lạnh lùng.

"Thật không ngờ, 4 đại đệ tử của Toàn Chân cùng đến, quả thật quá nể mặt ta rồi."

"Ma vương, đã bao nhiêu năm, vậy mà ngươi vẫn không biết quay đầu, lợi dụng chân mệnh thiên tử để làm điều tà đạo."- Một nam tử nói.

Ánh mắt nàng hồ hững như không, lúc nào cũng tĩnh lặng: "Thế nên ngươi muốn ngăn cản ta."

Nam tử kia thoáng nhíu mi tâm, ánh mắt lướt qua một chút tình cảm phức tạp nhìn nàng: "Hàn Tâm, Mạc Phi chết rồi, cô cần gì phải giữ khư khư chấp niệm để phải tàn sát người vô tội."

"Câm miệng, ngươi không có tư cách nhắc đến tên chàng ấy."- Giọng nói từ chậm rãi biến thành lạnh lùng, đôi mắt cũng băng lãnh, chường một chường, nam nhân kia không phòng liên bị đá thương, một người khác tức giận nói: "Đại Hữu sư huynh có lòng nhân đạo mới tha mạng ngươi hết lần này đến lần khác, ngươi không biết hối cải còn liên tục phạm lỗi, để xem hôm nay ta có thu phục ngươi không?"

Sau đó ba người còn lại lao tới, một mình Hàn Tâm chống ba người xem ra họ không phải đối thủ của nàng, còn Chí Kiệt đánh với đám thuộc hạ kia.

Đột nhiên, nam tử kia chuyển hướng tấn công về phía Chí Kiệt, dùng nội lực phi kiếm.

"Cẩn thận."- Hàn Tâm hốt hoảng chạy đến.

Chí Kiệt chỉ thấy một thứ chất lỏng màu đỏ trào ra, vị trí ngực trái sư phụ đã lãnh trọn nhát kiếm đó.

Sư phụ bị thương. Vì cứu hắn.

Nam nhân kia cũng không ngờ tới, hắn ta định phân tán lực chú ý, của nàng nên mới tấn công Chí Kiệt, không ngờ tới người con gái đó lại không màn bản thân mà lao vào đỡ nhát kiếm đó.

"Đáng chết."- Chí Kiệt khẽ mắng một tiếng, sau đó đỡ nàng ngồi xuống còn bản thân thi triển Nhật Nguyệt Kiếm Pháp, bộ võ công có uy lực mạnh nhất khiến bốn người kia bị đá thương mà ngã quỵ, Chí Kiệt dường như không định tha cho bọn họ, hắn bắt lấy nam tử tên Đại Hữu kia rồi kề dao vào cổ y.

"Lui ra hết, nếu không muốn hắn chết."

Nam tử khi này tức giận lo sợ nói: "Cậu đừng hồ đồ mà không phân địch ta, cô ta từ đầu tới cuối chỉ muốn lợi dụng long khí của cậu, muốn dùng mạng của cậu đổi lấy Hiên Viên Bội Kiếm mà thôi."

Chỉ Kiệt nhìn nàng đang đau đớn nằm đó, không nói nhiều dùng dây trói Đại Hữu sau đó giữ một đầu dây, một tay khác ôm lấy nàng, khinh công rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lời nguyện của ma vương

Cũng may, nhất kiếm đó không sâu tới tim, Chỉ Kiệt nhanh chóng vận công trị thương cho Hàn Tâm rồi để nàng xuống giường nghỉ ngơi còn bản thân đi ra ngoài.

Thời tiết cũng khá tốt, lạnh nhưng không rét, sư phụ từng nói người thích nhất là mùa đông, vì nó mang một phong thái thanh cao và thoát tục, lúc đó hắc không hiểu, giờ thì hiểu rồi, mùa đông giống như sư phụ, lãnh đạm nhưng khi có chút nắng sẽ vô cùng ấm áp.

Đối với một người ba phút trước còn cười nói với hắc, nụ cười đẹp như cửu quyền thiên nữ, nhưng ba phút sau lại vung tay giết người như một bản chất của ma vương, hắc là người khác sẽ sợ hãi người, xa lánh người, nhưng hắc lại không muốn như vậy. Từ đêm hôm đó hắc đã biết sư phụ dù là ma vương cũng mang một nỗi cô độc theo thời gian. Hắc có thể tưởng tượng, thân hình mảnh khảnh của người đứng trên Hàn Linh điện nhìn xuống thế gian sinh tử luân hồi mà mình chỉ như một người qua đường với họ. Người mình thương yêu, quý trọng điều sẽ rời bỏ mình, đó là cảm giác thế nào? Đau lòng, cô đơn, tuyệt vọng, nhưng không thể suy sụp và rơi lệ, bởi vì một lý do đơn giản. Người là ma vương, là người mang trong mình trọng trách cai quản hai giới yêu ma.

Chỉ Kiệt đi đến một gốc cây, ở đó trói Đại Hữu, hắc dùng dao cạo trói cho Đại Hữu.

"Người đi được rồi."- Giọng nói không mặn không nhạt của Chỉ Kiệt vang lên.

Đại Hữu cảnh giác nhìn Chỉ Kiệt, không nói gì, quay lưng rồi đi lại nghe âm thanh phía sau.

"Xin lỗi."- Tiếng nói rất khề nhưng đủ để Đại Hữu nghe thấy, quay lưng lại ánh mắt không hiểu nhìn Chỉ Kiệt: "Cậu... thật sự là muốn sống chết với cô ta?"

Chỉ Kiệt không cần suy nghĩ gật đầu: "Đúng vậy."

Đại Hữu cười, một nụ cười chua chát: "Lẽ nào cậu..."- Dừng một lúc rồi nói tiếp: "Thôi bỏ đi."

Chỉ Kiệt cũng không hiểu ý của Đại Hữu, hắc chậm rãi nói: "Sư phụ, chỉ có mình ta, nếu ta rời đi chắc hắc người sẽ cô đơn lắm."

"Nhưng nếu cô ta muốn lợi dụng cậu thì..."

"Ta biết."- Hắc cắt ngang lời Đại Hữu, đôi mắt lần nụ cười chứa bi thương, bất giác nhớ về lần đó, hắc lên đọc những quyển sách cổ về Hiên Viên Bội Kiếm trong truyền thuyết. "Ta biết người vẫn luôn giữ ta lại là vì muốn ta làm vật trung gian tìm Bội Kiếm, ta cũng biết ta sẽ bị suy cạn chân khí mà chết, tuy rằng không biết lý do vì sao lại là ta..."

Đại Hữu ngạc nhiên nhìn Chỉ Kiệt, có vẻ như hắc không biết chuyện long khí trong người mình, nhưng có một điểm... đã biết mình bị lợi dụng, sẽ hồn xác lìa xa vậy mà vẫn cam tâm im lặng đi về phía đó, điểm này... rất giống với... Mạc Phi năm đó, chẳng lẽ...

"Ta cho rằng sư muội sẽ khó khăn trong việc quyết định."

Chỉ Kiệt nghi hoặc, không hiểu ý nhưng rất nhanh nắm được ý chính quan trọng: "Sư muội? Sao sư phụ có thể là người của chính phái các người chứ."

Thì ra chuyện tên tiểu tử này không biết nhiều thế, Chỉ Kiệt là con rồng, mang long khí của cả một đất nước, Toàn Chân phái nhất định sẽ ngăn chặn Hàn Tâm để bảo vệ hắc, như vậy... nếu hắc biết càng nhiều không chừng sẽ an toàn hơn. "Muội ấy là một nhánh trúc vô hại, được sư phụ ta là Đại Vân chương môn đem về thuần hoá trở thành người, lúc đó, tính tình muội ấy không như bây giờ."

Ở biệt viện, mọi người đều đang luyện công, chỉ thấy một cô gái 17 tuổi trốn ở một xó, vẻ ranh ma trong mắt càng tăng khi thấy không ai biết mình trốn ra đây, định đánh một giấc thì đôi vai nhỏ lại bị bắt lấy, theo phản xạ, cô bẽ ta lại, thì nhìn thấy gương mặt quen thuộc mới thở phào nhẹ nhõm, khoa trương vỗ ngực lm2 bộ dạng sợ hãi.

"Nhị sư huynh."

"Lại trốn?"- Người đó ngũ quan sáng lạng, phong thái nho nhã, nụ cười ấm áp nhìn cô, đó chính là Mạc Phi.

"Không có mà, muội chỉ muốn ngủ một chút thôi, hôm qua trốn đi chơi, bị sư phụ phạt ngủ không được ngủ..."- Hàn Tâm cuối đầu lí nhí.

Thấy Mạc Phi không nói gì thì càng khẩn trương, nắm tay áo hắn lay lay nũng nịu: "Chỉ lần này thôi, nhị sư huynh đừng mách sư phụ, được không.. muội năn nỉ đó."

Nhìn bộ dạng đáng thương, hai mắt đong đầy nước như sắp khóc đến nơi của cô, hắn cười, bao ung gỡ nhẹ đầu Hàn Tâm, nhìn thấy vẻ mệt mỏi trong đôi mắt cô thì đau lòng thở dài một tiếng, chỉ lên đùi mình nói: "Nằm ngủ đi, huynh canh sư phụ cho."

Hàn Tâm cười tươi: "Huynh không sợ sư phụ trách phạt sao?"

Mạc Phi mỉm cười, yêu chiều nhìn Hàn Tâm: "Đằng nào thì ta cũng không nỡ tố cáo muội, chỉ bằng trốn chung rồi bị phạt chung với muội."

Hàn Tâm nằm lên chân Mạc Phi, trong lúc mơ màng lại thì thảo: "Nhị sư huynh, bọn họ nói muội là yêu trúc hóa thành, có phải vậy không?"

Mạc Phi tựa lưng vào bức tường phía sau, ánh mắt đau lòng, xoa đầu cô: "Làm sao có thể, tuy muội không phải người nhưng trong tâm không có ma thì muội không phải yêu tinh."

Dừng một lúc, Mạc Phi mỉm cười nói: "Vội lại với ta, muội mãi là một tiểu tiên ranh ma nghịch ngợm mà t yêu nhất."

Vừa nói vừa nhìn, con người kia đã ngủ say từ bao giờ.

Chí Kiệt nhíu mi tâm, người tên Mạc Phi đó chắc hẳn là người sư phụ yêu sâu đậm, khi này khi Đại Hữu nhắc đến người đó, tâm tính sư phụ lại thay đổi vô cùng kích động.

Không hiểu vì sao hắn cảm thấy khó chịu, hơi thở cũng dồn nén trong ngực.

Đại Hữu thu hết nhất cử nhất động của Chí Kiệt vào mắt, tên tiểu tử này quả thật có tình ý với sư phụ mình, nó không muốn sống nữa sau?

Đại Hữu thở dài, chậm rãi nói tiếp: "Lúc đó ngày nào hai người họ cũng như hình với bóng, tính cách Mạc Phi luôn hòa nhã với mọi người, dịu dàng với Hàn Tâm, thấy hai người tâm đầu ý hợp, sư phụ thậm chí đã ban hôn."

"Sau đó thì sao?"- Chí Kiệt phát hiện tâm tư mình bắt đầu không yên.

"Gần đến ngày thành hôn."- Ánh mắt Đại Hữu phức tạp vô cùng, nhớ về một đoạn ký ức long trời lở đất kia.

"Muội ấy bị phát hiện, lén tu luyện ma công, bị sư phụ áp giải lên đại điện."

...

~Rầm~ tiếng đập bàn vang lên trong đại điện yên tĩnh, Đại Vân chường môn, râu tóc trắng xóa tức giận nhìn người đang quỳ phía dưới.

"Hàn Tâm, ta thu phục con, tưởng rằng tâm tính con lương thiện, không có ma khí, nào ngờ con lại cả gan luyện ma công trong địa phận Toàn Chân phái, chuyện này quả làm ta thất vọng"

Mạc Phi đứng bên cạnh lên tiếng: "Sư phụ người hãy nghe muội ấy giải thích một lời."

Đại Hữu xen vào: "Sư phụ, tâm tính sư muội vốn thiện lương, trong đây chắc chắn có hiểu lầm."

"Được, ta cho con nói."- Đại Vân chường môn nói.

Hàn Tâm im lặng một lúc rồi nói: "Bọn họ nói con là yêu quái, suốt ngày xa lánh, kì thị con."

"Đây là lý do con luyện ma công? Con muốn chứng minh cho mọi người thấy con đích thực là yêu quái sao?"- Đại Vân chường môn đầy nộ khí.

Hàn Tâm cãi lại: "Phải, con là yêu quái thì sao, yêu quái không có tình người sao? Những người tự xưng là danh môn chính phái chỉ biết kì thị người khác thì có gì hay chứ?"

Đại Vân chường môn thở dài: "Ta đã cứu con thì cũng có cách để con hiện nguyên hình trở lại."

"Thế còn sau đó?"- Chí Kiệt hỏi.

"Sau đó sư phụ ta thu hồi linh khí, biến muội ấy trở thành một nhánh trúc, đem phong ấn ở Tây hồ, Mạc Phi vì quá đau lòng muốn đi tìm muội ấy cuối cùng bị sư phụ ta nhốt trong tứ giáp điện."

Nghe tới đây, Chí Kiệt cũng hiểu ra một nửa: "Sau đó Thiết ma nữ thu nhận, giúp sư phụ hóa giải phong ấn, ngày đêm truyền ma khí cho người, khiến

tâm người bị ma hóa hoàn toàn, trở thành một ma vương như bây giờ."

Đại Hữu gật đầu, "Cứ như thế, 10 năm trôi qua, Hàn Tâm trở thành ma vương, quay về tìm lại Mạc Phi, cứ tưởng hai người sẽ tiếp tục đoạn tình duyên này, nhưng không ngờ..."-Dừng một lúc, khẽ thở dài, nói tiếp: "Người có nghe nói việc hai lời nguyên chưa? Một là trường sinh bất tử, hai là... ma tình."

"Ma tình?"- Cái này hần chưa nghe, là thứ gì vậy?

Đại Hữu ngồi xuống một gốc cây, đôi mắt nhìn vào phòng nàng đầy phiền muộn: "Mỗi người ngồi lên vị trí ma vương, quả thật có thể đứng trên muôn người, nhưng tuyệt đối không được có tình cảm, đặc là yêu, nếu ma vương động tâm với một người, bất kể nam hay nữ thì người đó sẽ dần suy nhược chân khí, độc phát công tâm mà chết, chưa hết chính ma vương cũng sẽ thống khổ tột độ."

Tựa như tiếng sét giữa trời quang, Chí Kiệt ngây người không tin nổi, trong đầu hồi tưởng đến câu nói của sư phụ.

"Ta phải chấp nhận hai lời nguyên tàn độc."

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chân ái xa tận chân trời

Ánh chiều tà ngã xuống, bao trùm vạn vật trần gian, Chí Kiệt ngồi cạnh giường, nhìn sư phụ đang nhắm mắt, người thật đẹp, bất luận nhìn từ góc độ nào cũng thế, thế gian còn có một tuyệt sắc mỹ nhân như vậy. Với tài năng của người, sắc đẹp của người hoàn toàn có thể làm một tài nữ nhưng thật trớ trêu, người lại là ma vương.

Hần bỗng nhớ lại lời Đại Hữu nói trước lúc rời đi:

"Nếu người có thể sống qua những ngày bình an, thì đó chính là một phúc phần rồi. Biết bao nhiêu người hôm nay đã không thấy được vầng thái dương của ngày mai, biết bao nhiêu người hôm nay đã trở thành tàn phế, biết bao nhiêu người hôm nay đã đánh mất tự do, biết bao nhiêu người hôm nay đã trở thành nước mất nhà tan, ta biết tâm lòng người đối với sư muội, có thể người chưa nhìn ra nhưng chính vì thế nó mới trở thành một chấp niệm vô hình. Nhớ kỹ, muội ấy tuyệt đối không được có tình cảm."

Tâm lòng? Hần đối với sư phụ chỉ có kính trọng, còn gì hần chưa nhìn ra? Nhưng khi nghe sư phụ tuyệt đối không được động tâm thì tâm hần đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Bước gần đến bên giường, tâm trạng vì lời nguyên kia của nàng dường như cũng rối lên, giọng nói như gần như xa: "Đôi khi, ta tự hỏi, cảm giác ta đối với sư phụ... có đơn giản là kính trọng và hiếu thuận không?"

"Tại sao, sao sư phụ ta lại là nữ nhân, hơn nữa lại kiêu diễm như vậy? Để hần phải động tâm."

Tại sao, sao người lại là ma vương tàn độc, lãnh khốc với thiên hạ nhưng chỉ mỉm cười với mình ta?

Tại sao, sao người vốn chỉ muốn lợi dụng ta để đạt được mục đích, nhưng lại đối xử với ta tốt như vậy, để ta có muốn đi cùng không nỡ, muốn hận cũng không được ... sư phụ, để ta hận người một chút, không tốt hơn sao?"- Nhìn gương mặt an tĩnh kia, hần chậm rãi nói ra từng chữ, có lẽ chỉ giờ phút nàng không hay biết gì hần mới dám nói lời trong lòng mình ra: "Người là yêu nghiệt, khiến người khác muốn hận cũng phải đau đến vạn tiền xuyên tâm, phải dùng can đảm mới có thể hận."

Hai mắt nàng vẫn nhắm, hàng mi di cong vút nhẹ nhàng bao phủ, lại nhìn đến đôi môi đỏ, tuy bị thương nhưng vẫn không phai sắc của nàng.

Và rồi, hần cúi người xuống, làm ra chuyện mà chính bản thân mình cũng không tưởng.

Hần hôn nàng? Nụ hôn giữa đồ nhi và sư phụ? Giữa người lợi dụng và người bị lợi dụng? Thật hoang đường.

Nhanh chóng đứng dậy. Đứng! thật hoang đường, bản thân vừa mới làm ra chuyện gì thế này. Chí Kiệt ới Chí Kiệt, mi vừa làm gì với sư phụ của mình thế? Không được, phải dội nước lạnh để đánh tan cái ý nghĩ xằng bậy trong đầu.

Chí Kiệt quay lưng bước đi, nhưng không hề chú ý...

Vào khoảng khắc hần hôn nàng, hai tay nàng cũng nắm chặt lại, đầu mày thoáng nhíu rồi lại giãn. Một tay âm thầm vận công nhưng cuối cùng vẫn lặng lẽ hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Phong ba ở điện kim loan

Những cơn mưa nhẹ, tí tách rơi tạo ra một không khí mát mẻ và dễ chịu biết bao.

Trong Kim Loan điện, các bá qua văn võ đã hàng lối chỉnh tề, nhưng mãi mà vẫn chưa thấy hoàng thượng triều liên ỉ xào bàn tán. Không biết chuyện gì xảy ra. Đã quá giờ nhưng vẫn chưa thấy hoàng thượng lên triều, biết là hoàng thượng ham vui nhưng đừng nên quá đà vậy chứ

"Hoàng hậu nương thượng triều."- Giọng Lý công công san san vang khắp đại điện, bóng dáng hoàng hậu mặc phụng bào màu vàng kim, cao sang và quyền quý, chậm rãi bước lên, chuẩn bị ngồi xuống ngai vàng, thì quan văn to gan lên tiếng:

"Hoàng hậu, chỉ có hoàng thượng mới được ngồi lên ngai vàng, tự tiện ngồi là khi quân phạm thượng, dám hỏi, vì sao hoàng thượng không thượng triều."

Các quan khác cũng ỉ xào hưởng ứng.

Hoàng hậu giữ được chức vị nhiều năm là vì bà ta có sự bình tĩnh với các tình huống, nghe vậy chỉ chậm rãi trả lời: "Hoàng thượng lâm trọng bệnh, như các khanh đã biết, triều chúng ta không có thái tử, ngoài hoàng hậu ta thì ai còn cai có tư cách thượng triều, lẽ nào..."- An Ca nhìn xuống quan văn, chậm rãi nói: "Là khanh?"

Quan văn thần thái vẫn cương nghị nhưng nhanh chóng quỳ xuống: "Thần không có ý đó, chỉ là luật lệ thiên thần quốc không cho phép hậu cung can dự triều chính."

"Luật lệ là do người đặt, hôm nay ta sẽ là người thay đổi luật lệ."

"Hay cho câu, thay đổi luật lệ."- Một thanh âm trong trẻo, lạnh lùng lại pha một ý chế giễu vang lên, sau đó một thân hình màu đỏ bay vào, thoáng chốc đã chiếm chệch ngai vàng, màu đỏ kết hợp với màu vàng quả thật vô cùng chói mắt, tựa như hào quang bao phủ.

"Người là ai? Dám ngồi lên ngai vàng."- An Ca hoàng hậu kinh hãi.

"Ta?"- Đôi môi đỏ khê mở, sau đó là một nụ cười lạnh lẽo.

"Người..."- An Ca hoàng hậu quả thật bị nụ cười của nàng dọa cho chết khiếp, nụ cười đó thật đáng sợ, sự lạnh lẽo men theo sống lưng len lỏi đến từng tế bào: "Người là ai?"

"Ta chính là người thay đổi luật lệ mà người nói."- Giọng nói lạnh lùng của Hàn Tâm vang lên, ngữ khí không kiêng nể bất kỳ ai.

Những tiếng nói bên dưới khuyên nhủ vang lên.

"Cô nương, đây là khi quân, mau đi xuống đi"

"Phải đó, tiểu cô nương, đừng ngu ngốc, nếu không sẽ bay đầu đó."

"Hừ"- Hàn Tâm cười lạnh, nếu không phải đám người này còn có giá trị lợi dụng thì nàng đã sớm hút cạn máu bọn chúng rồi.

Nhẹ nhàng giơ tay ra, một thanh kiếm màu vàng bay đến, khiến quần thần kinh ngạc quỳ rạp xuống hô: Hoàng thượng vạn tuế.

Phải, đây chính là thượng phương bảo kiếm, được hoàng thượng cất giữ trong mật thất.

Hàn Tâm nhếch môi, nhìn qua An Ca hoàng hậu vẫn cố chấp không quỳ, chậm rãi nói: "Nhìn thấy bảo kiếm như nhìn thấy long nhan, hoàng hậu dám không quỳ?"

"Người, ai biết được đó có phải là thượng phương bảo kiếm thật không, nha đầu, lấy một thanh kiếm tạp nham bắt bọn cung hạ quỳ, xem ra người quá ngây thơ rồi."- An Ca hoàng hậu khinh bỉ nói, tưởng là nhân vật tầm cỡ thế nào mới dám xen vào chuyện tốt của bà ta, ai ngờ... tầm thường.

"Ồ, vậy thử xem"- Nói rồi Hàn Tâm rút kiếm hướng về ngực bà ta, ánh sáng của kiếm bóng loáng, sắc bén mà uy quyền, đây đúng là bảo kiếm của vua rồi.

"Người..."-An Ca hoàng hậu kinh hãi. Sao con nhãi này có được thượng phương bảo kiếm?

"Thế nào, hoàng hậu vẫn muốn khi quân? Vậy cho dù dùng bảo kiếm giết người ngay tại Kim Loan điện này, ta nghĩ cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa."- Hàn Tâm đe dọa, ngữ khí băng lạnh.

Hoàng hậu tuy là không cam tâm nhưng vẫn quỳ xuống.

Hàn Tâm hài lòng nhếch môi, cao giọng: "Ta là sứ giả hoàng thượng phái tới, truyền đạt khẩu lệnh của người. Các khanh, hiện nay trăm lâm trọng bệnh, muốn an nhân tại nơi son lâm để dưỡng bệnh, trăm cũng biết, trăm thiếu đức tài không thể cai trị quốc gia, cũng may, trăm còn một cậu con trai lưu lạc nhân gian, tên gọi Chí Kiệt, xét thấy văn võ song toàn, đức độ hơn người, nay trăm phong nó làm hoàng thượng trị vì Thiên Thần quốc. Biết hoàng hậu có mưu đồ từ lâu, trăm truyền lệnh phế hoàng hậu, đẩy vào lãnh cung, khâm thủ."

"Chuyện này..."- Tiếng xì xào bàn tán rộ lên, mọi người ai nấy đều nhìn nhau hoang mang.

"Không thể nào..."- Hoàng hậu như bị sét đánh, bà ta dù sao cũng là hoàng hậu một nước sao có thể nói phế là phế.

Quan võ phía dưới lên tiếng: "Vậy cô nương, Chí Kiệt đó bây giờ ở đâu?"

"Ta đã thu xếp nơi an toàn cho hoàng thượng tương lai, đề phòng vạn nhất."

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Diệt trừ

Chiếc cầu treo dài đung đưa trong gió, hai bóng người đứng ở giữa cầu, nam tử một thân bộ y phục màu trắng, thanh cao thoát tục, nữ tử đầm thắm nhẹ nhàng.

Người đó là Chí Kiệt cùng Mỹ Duyên.

"Chí Kiệt, huynh có làm theo lời ta không?"- Mỹ Duyên cười nhìn hân.

Chí Kiệt vẫn không trả lời, hai mắt thần thờ nhìn về phía xa.

Thấy thế Mỹ Duyên liền lên tiếng: "Chí Kiệt."

"Chuyện gì?"- Chí Kiệt hoàn hồn trở lại, chết tiệt thật, sao hân cứ nghĩ về sự phụ thế này.

"Muội hỏi những chuyện muội nói huynh có làm theo không?"- Mỹ Duyên lặp lại một lần nữa.

Chí Kiệt thở ra: "Sự phụ ta nói người không thích những nghi lễ rườm rà."

Mỹ Duyên im lặng rồi bật cười: Sự phụ huynh thật thú vị, chắc là một lão ngoan đồng, dễ thương thật."

"Không phải."- Chí Kiệt nói lại, giọng có phần hơi lớn làm Mỹ Duyên ngạc nhiên, ý thức được phản ứng của mình hơi quá, hân nhẹ nhàng nói: "Ý ta là, muội nói vậy là đại bất kính."

Mỹ Duyên đang định nói gì thì gió đột ngột nổi lên, làm chiếc cầu đung đưa khiến cô nàng đứng không vững, lúc sắp ngã, nàng ta được một đôi tay chắc chắn ôm vào lòng.

"Sao đột nhiên lại nổi gió thế này?"- Chí Kiệt không để ý tới tư thế mờ ám của hai người bây giờ, chỉ nhìn xung quanh thắc mắc.

Mỹ Duyên ngại ngùng xê ra một tí nói: "Chắc là do thời tiết thất thường."

Chí Kiệt lắc đầu, luồng gió này tuy mạnh nhưng không có nhiệt độ, đến và đi là trong một khoảnh khắc, là ma khí.

"Ha ha ha."- Một tràng cười càn rỡ truyền đến, ở nơi núi non bao phủ như thế này thì càng vang lớn hơn, giọng cười rất quyến rũ nhưng vô cùng nguy hiểm.

Cảnh Dương từ trong núi bay ra đã tung một chiêu về phía Chí Kiệt.

Chí Kiệt nhanh chóng đỡ lấy, người này là ai? Sao lại muốn ra tay với hân?

"Không tệ, quả nhiên là đệ tử của ma vương có khác."- Cảnh Dương chậm rãi đi đến, dung mạo của hân nếu nói đẹp thì có thể ngang bằng Chí Kiệt nhưng chỉ thiếu một chút anh khí.

"Người là ai?"- Tuy sự phụ cũng có ma khí, nhưng người luôn ôm chúng đi còn người này lại để khí ma của mình nồng đậm, vừa nhìn hân khiến một luồng khí trong người Chí Kiệt muốn bộc phát.

Cảnh Dương hừ lạnh: "Vạn Chấn cầu này là cấm địa của Hàn Tâm, ngươi không biết sao, lại dám dẫn nữ nhân khác lên đây tình tứ, xem ra sự phụ ngươi

đã quá tốt với người rồi, hôm nay ta thay nàng ta dạy người một bài học."

Nói rồi, thanh trường kiếm trong tay Cảnh Dương bay ra, hất truyền nội lực vào kiếm sau đó đánh về phía Chí Kiệt.

Chí Kiệt cũng nhanh chóng dùng nội nguyên kiếm pháp, đây là chiêu thức khác tin với loại võ mà Cảnh Dương dùng nên hắn ta âm thầm dùng Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp.

Chí Kiệt cảm thấy nội lực trong người như cạn dần, một cảm giác mệt mỏi lan truyền toàn thân, thấy sắc mặt Chí Kiệt như thế, Mỹ Duyên cũng rút kiếm, nàng là con nhà võ từ nhỏ đã tập luyện nên võ công cũng am hiểu đôi chút, nào ngờ Cảnh Dương như biết mưu đồ của nàng ta, nụ cười chế giễu lan tràn trên mặt, hắn nói: "Tiểu cô nương, đánh nhau chắc chắn cô không thắng ta, vậy cô chọn đi, một là đứng nhìn Chí Kiệt của cô cạn kiệt nội lực mà chết, hay là... chết cùng hắn?"

Mỹ Duyên nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Chí Kiệt, trong lòng càng rối bời, lại nghe Chí Kiệt nói: "Mỹ Duyên, muội đừng để ý ta, mau chạy."

"Nhưng..."

"Hắn ta đã có kế hoạch giết ta ngay từ đầu, thêm một mạng chi bằng bớt một mạng."

Mỹ Duyên nghe thế thì lui ra sau, nhưng nàng ta nhanh chóng rút kiếm xông lên, nào ngờ Cảnh Dương vung tay khiến thanh kiếm của Mỹ Duyên gãy thành từng khúc.

"Đây là cô chọn."- Nói rồi hắn giơ tay, Mỹ Duyên thoáng chốc đã bị hắn nắm chặt cổ, ngay sau đó thì ngất đi.

"Mỹ Duyên!"- Chí Kiệt cố hết sức thoát khỏi khống chế của Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp, luôn khí trong người giống như bị kích động mà bộc phát.

Kỳ lạ là luôn khí đó khiến Cảnh Dương bị đá thương, hắn lui ra sau mấy bước.

Chết tiệt, sao hắn lại quên rằng trên người Chí Kiệt có long khí là khắc tinh của ma khí trong người hắn, thật khó hiểu, sao Hàn Tâm lại giữ hắn bên người chứ. Đã vậy hôm nay, hắn sẽ diệt mối họa này.

Vừa định ra tay mạnh hơn thì bị một thứ gì đó đánh vào.

Từ trên cao, một hình bóng đỏ thẫm xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ma tình độc

Tà áo màu đỏ xuất hiện khi thế hùng mạnh được che dấu rất kỹ, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như lưỡi kiếm, phong thái cao ngạo nhìn Cảnh Dương, nhẹ nhàng nói: "Cảnh Dương, ta đã nói đệ đừng nên khiêu khích tính nhẫn nại của ta."

Cảnh Dương nhìn thấy Hàn Tâm thì hừ lạnh, nhưng cũng ngưng xuống tay: "'Ta không thể để mối nguy hiểm này ở lại được.'"

"Có nguy hiểm hay không cũng là đệ từ ta thu nhận, ta không sợ, người sợ cái gì?"- Hàn Tâm nhẹ nhàng vuốt tóc, ánh mắt tĩnh lặng như nước.

"Ta chính là lo cho tỷ, nếu cứ thế này độc..."

"Đủ rồi."- Hàn Tâm khẽ quát.

"Được, tỷ cố chấp như vậy thì ta sẽ lấy quy tắc của tỷ ra, hắn, dẫn tình nhân lên vạn cháp cầu tình tứ, lần trước Hồng Liên đến đây đã bị tỷ phạt giam trong Thiên Vi Diệu Hóa 49 ngày, còn hắn?"- Cảnh Dương chỉ về phía Chí Kiệt nói.

"Ta không cần người dạy ta phải làm gì."- Hàn Tâm sát khí bắt đầu lan tỏa. Dẫn tình nhân lên vạn cháp cầu tình tứ? Đệ từ nàng lúc này cũng to gan thật.

Hàn Tâm quay sang Chí Kiệt, cùng lúc hắn ngược lên, hai đôi mắt giao nhau.

Sư phụ, sẽ không tin lời hắn ta chứ? Ánh mắt này của người rất kì lạ.

"Tỷ, cái đồ không biết phân phải trái đúng sai."- Cảnh Dương tung chiêu về phía Hàn Tâm, nàng nhanh chóng đỡ lấy, hai bên cứ thế giằng co.

Cho đến khi..

Hàn Tâm phun ra một ngụm máu, đồng thời lơ là bị nội lực của Cảnh Dương đã thương. Nàng ngã xuống, Chí Kiệt kinh hãi chạy đến: "Su phụ, không sao chứ?"

Nhưng Hàn Tâm không trả lời, Cảnh Dương không ngờ nàng lại thu nội lực, vô tình đã thương nàng, hấn chạy đến, đẩy Chí Kiệt ra sau đó bắt mạch cho nàng, một lúc, hấn quay sang Chí Kiệt, ánh mắt phẫn hận: "Tất cả điều tại ngươi, chết tiệt."

Chí Kiệt chỉ lo lắng nhìn Hàn Tâm, Cảnh Dương định đánh Chí Kiệt nhưng vừa giơ tay đã bị Hàn Tâm nắm lại. Cảnh Dương khó hiểu nhìn Hàn Tâm, nàng lắc đầu, nhìn thấy vết thương của Hàn Tâm không nhẹ liền đỡ nàng lên, rồi đi. Chí Kiệt đuổi theo nhưng bị Cảnh Dương ngăn lại.

Bóng người quen thuộc, theo làn sương mà biến mất.

Hàn Linh Điện, vẫn phong thái lạnh lẽo đó mà ngự trị một đỉnh núi.

Tất cả ma tinh quỳ xuống hành lễ: "Bái kiến ma vương thần tôn."

Cảnh Dương dìu nàng vào, vận công trị thương cho nàng.

Một lúc sau, Hấn nhìn nàng, tức giận nói: "Thật ngu ngốc, ngươi... hazz, rốt cuộc ngươi cũng kích động ma tinh độc rồi."

"Ta biết."- Hàn Tâm nở nụ cười thê lương: "Một lần nữa, lại thêm một lần nữa rồi."

Một lần nữa nàng động tâm.

"Ngươi biết ma tinh phải dùng máu của người mình yêu giải, ngươi nữ giết hấn sao?"- Cảnh Dương nhìn nàng, đau lòng.

Hàn Tâm im lặng không nói.

Cảnh Dương tiếp tục: "Năm đó Mạc Phi cũng vì việc này mà..."

"Ta biết."- Hàn Tâm ngắt lời, nàng như là sợ phải nghe câu nói phía sau, nàng trốn tránh: "Sẽ không có chuyện đó đâu, ngươi yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Động chân tình, khó vực bỏ

Tiếng gió thổi rì rào, những âm thanh tựa như tiếng khóc của thiếu nữ lúc về đêm, cô đơn và hiu quạnh biết bao.

Chí Kiệt nằm trên mái ngói, nhìn những ngôi sao sáng, tâm tình mãi không yên. Nhớ đến cảnh nàng bị thương, cộng thêm vết kiếm đâm lần trước, không đúng.

Với khả năng của nàng thì việc bị trọng thương như khi này là không thể.

Hấn nhớ đến ánh mắt của Cảnh Dương phẫn hận nhìn hấn: "Tại ngươi, điều tại ngươi."

Tại hấn? Sao lại như vậy.

Hấn nghĩ mãi cũng không hiểu rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện hấn chưa biết. Khi này về quán trọ, hấn gặp quan binh nói là một người nói hấn sẽ là hoàng đế của Thiên Thần Quốc.

Theo miêu tả của quan binh, thì người đó rất giống su phụ...

Khẽ thở dài: "Người rốt cuộc muốn làm gì? Đang làm gì? Và đang gặp phải điều gì?"

"Nghĩ gì mà suy tư thế?"- Một âm thanh vọng tới, Chí Kiệt nhìn xuống, là Hàn Tâm, nàng một thân đỏ thắm mỉm cười nhìn hấn, sắc mặt rất tốt, hoàn toàn không nhìn ra là người bị nội thương.

Chí Kiệt đi xuống, một sự vui mừng xuất hiện, khi nhìn thấy nàng bình an vô sự đứng trước mặt hấn thế này, thì cả thế gian có xoay chuyển thế nào đi chăng nữa hấn cũng chẳng quan tâm.

"Su phụ..."

Hàn Tâm vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng nhìn hấn, sau đó đến bên một cái ghế ngồi xuống, chậm rãi rót trà rồi nói: "Chắc quan binh đã đến đây nói với con một số chuyện rồi?"

"Thưa có."

Hàn Tâm chậm rãi uống trà: "Muốn hỏi gì?"

Chí Kiệt ngạc nhiên, sư phụ có thể biết được suy nghĩ trong đầu hấn? Không lẽ như Hồng Liên có lần từng cảnh cáo: Ở bên sư phụ, tuyệt đối không được gian dối hay có tâm tư riêng, người điều có thể dễ dàng nhận ra.

"Con... thật sự là hoàng tử sao?"- Chí Kiệt hỏi.

"Phải."- Hàn Tâm trả lời.

"Vậy sao lại lưu lạc trong nhân gian?"

Hàn Tâm im lặng, nâng mí mắt: "Năm đó mẹ con sinh con trên đường di phục xuất tòng cùng hoàng đế sinh khó mà qua đời trong một khu rừng, hoàng đế lúc đó thất lạc với mẹ con nên con nằm trong rừng suốt một ngày, ta đi ngang..."- Nói đến đây, nàng có chút mất tự nhiên nhìn chỗ khác.

"Người thế nào?"- Chí Kiệt hỏi, dáng vẻ này của sư phụ thật hiếm thấy à.

"Ta, ta đi ngang... thấy con vừa mất nên thu nhận."- Hàn Tâm nói

Lời nàng nói hoàn toàn là bịa đặt, làm sao? Chẳng lẽ lại kẻ, năm đó tên cầu hoàng đế nghi ngờ Lưu phi lăng loàng sinh ra nghiệt chủng, nghe hoàng hậu xúi giục, sai Lý công công đuổi giết Lưu Phi, cuối cùng bà phải bỏ lại hấn trong rừng rồi bị giết một cách dã man. Không, tuyệt đối không thể để hấn biết, có nhiều sự thật không nên biết vẫn tốt hơn. Một người khi phải đối diện với quá nhiều sự thật sẽ dần đánh mất bản thân của mình.

"Nhưng khi này bọn họ nói phải cắt máu xác định."

"Không cần, con chính là chân mệnh thiên tử, máu của con, bọn chúng không có tư cách lấy."- Hàn Tâm khẽ nói.

Chí Kiệt khó hiểu nhíu mày: "Con không muốn, làm việc gì cũng phải khiến người khác tâm phục khẩu phục."

Hàn Tâm thở dài, đứa trẻ này, dù có ở ngoài bao lâu thì vẫn không che được khí chất quân vương quyết đoán chính trực.

Thấy Hàn Tâm không nói gì, biết nàng cũng không phản đối, hấn im lặng, nhìn xuống đôi tay nhỏ của nàng nói: "Sư phụ, người đưa tay ra."

"Làm gì?"- Hàn Tâm nghi hoặc nhìn hấn, tiểu tử này định giờ trò gì đây?

"Thì cứ đưa đây."- Chí Kiệt nói rồi giơ tat mình ra.

Hàn Tâm làm theo lời hấn, chỉ thấy hấn lấy trong áo ra một cái vòng tay bằng ngọc thạch màu đỏ trắng, tựa như huyết mạch, tao nhã mà phóng khoáng, tế nhị lại mang đầy ý nghĩa.

"Đây..."- Hàn Tâm nhìn hấn đeo vào tay mình, không biết nói gì, chỉ ngây ngốc nhìn chiếc vòng, rồi lại nhìn hấn.

"Hôm nay là sinh thần của sư phụ."- Chí Kiệt cười nhìn nàng.

"Sinh thần? Ta còn không biết ta hóa thành người vào ngày nào..."- Ánh mắt nàng lộ rõ vẻ thất vọng.

Chí Kiệt vẫn nắm tay nàng: "Các ma tinh trong Hàn Linh điện nói, hôm nay là sinh thần của con, ngày sư phụ thu nhận con, vậy xem như chúng ta cùng sinh thần đi."

Hàn Tâm mỉm cười nhìn chiếc vòng trong tay một lúc lâu, rồi nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ma tình bộc phát

Những áng mây mờ ảo bao quanh đại điện rộng lớn, Đại Hữu và đệ tử Toàn Chân phái sắc mặt nặng nề nhìn vào thùy tình cầu.

Nam tử áo xanh lần trước đã thương Hàn Tâm nói: "Xem ra đại ma đầu đó sắp tìm được Bội Kiếm rồi, sư huynh, vậy chúng ta có nên chuyển Bội Kiếm đến nơi khác không?"

Đại Hữu thở dài lắc đầu: "Bội Kiếm là thần khí, một khi bị dịch chuyển sẽ khiến đất trời rung chuyển, hậu quả cũng không nhẹ đi."

Nam tử đó tiếp tục: "Không lẽ chúng ta cứ đứng nhìn sao?"

Đại Hữu chau mày: "Sư phụ trong lúc bế quan đã quan sát thiên văn, người nói lần này là đại kiếp của tam giới và cả sư muội. Chúng ta không được xen vào."

Hiên Viên Bội Kiếm, thanh kiếm phong ấn sức mạnh của ma đạo, uy lực vô biên, tuy là thần khí nhưng đã lưu lạc vào ma giới, nghìn năm nay đã bị ma khí xâm nhập, là thứ vô cùng nguy hiểm.

"Nhưng an toàn của chân mệnh thiên tử chúng ta phải bảo vệ, chỉ có điều tiểu tử kia hình như chỉ biết có một mình Hàn Tâm. Huynh nói xem, có phải ma đầu đó dùng chi hồn thuật không?"

Đại Hữu thở dài: "Ta cũng chỉ có thể ngăn chặn tai họa trong phạm vi cho phép thôi."

Đến nước này, mọi chuyện trông vào phần số của sư muội. Hàn Tâm, rốt cuộc trong hồ lô của cô chứa thuốc gì?

Sáng ngày hôm sau, quá trình cắt máu xác định cũng tới, nhưng là xác định trên hài cốt của Lưu quý phi.

Đứng trước lăng mộ, Chí Kiệt khó chịu nhíu mày, sao sư phụ không để hắn và hoàng thượng nhỏ máu? Lại đi khai quật mộ của mẹ hắn, như vậy chẳng phải phiền bà an nghỉ sao? Là đại bất kính.

"Sư phụ, sao nhất quyết phải làm vậy? Con có thể cắt máu với hoàng thượng..."

"Ông ta đang nghỉ ngơi, không tiện bị làm phiền."- Hàn Tâm thuận miệng nói: "Là do con một mực muốn làm người khác phục, bây giờ... đôi ý vẫn còn kíp."

Chí Kiệt nhìn lăng mộ đang sắp bị thị vệ phá, lí nhí: "Nhưng... sao người cứ bắt con lựa chọn như vậy..."

Hàn Tâm cười nhẹ: "Ta, chính là muốn con lựa chọn, trên đời này không có gì là không phải trả giá, chọn cái này sẽ mất cái kia, đó, là quy luật."

"Nhưng bà ấy, mẹ con đã qua đời, chẳng lẽ không thể tôn trọng bà ấy sao?"- Chí Kiệt bất mãn nhìn nàng

Hàn Tâm vẫn mỉm cười nhìn hắn, đứa trẻ này, vẫn chưa hiểu ý nàng.

"Tiểu Kiệt, ta không phải không tôn trọng bà ấy, quyền lựa chọn, là do con."

"Nhưng..."

Hàn Tâm cắt lời: "Trên đời, không nhất thiết phải khiến người khác phục mới là kẻ chiến thắng, chỉ cần trong tay có quyền lực và sức mạnh thì những kẻ không phục điều không là gì cả, tiểu Kiệt, nhớ lấy điều này, mặc kệ thế gian có thừa nhận con hay không, một là con trở thành người mạnh nhất, hai, mãi là một phế vật ở dưới chân người khác."- Nàng nhìn hắn, nói tiếp: "Kẻ mạnh không phải là kẻ chiến thắng, kẻ chiến thắng, mới chính là kẻ mạnh, đó là quy luật của cuộc chơi, con hiểu không?" "Con."- Chí Kiệt khó xử nhìn nàng, hóa ra vạn sự trên đời ở trong mắt người chỉ là một cuộc chơi, người có thể cược bất cứ thứ gì, kể cả...hắn.

Nghĩ đến đây đột nhiên tim rất đau.

"Con hiểu rồi. Chúng ta... không cần cắt máu nhận thân nữa..."

Hàn Tâm hài lòng mỉm cười, gió tay phất chiếc lá trên vai hắn.

Động tác này khiến hắn ngạc nhiên, sư phụ dịu dàng như thế, là thật lòng hay chỉ vì mục đích của mình?

"Vậy các quan thần phản đối thì phải làm thế nào?"- Giọng nói nàng du dương, nhẹ nhàng tựa như tiếng nước chảy

Chí Kiệt biết nàng hỏi như vậy là muốn hắn nói gì, nhưng lời nàng muốn nghe hắn lại khó nói ra, nhìn vào ánh mắt lạnh nhạt không chút gợn sóng kia, hắn khó khăn nói từng chữ: "Kẻ nào không phục... giết."

"Tốt lắm"- Hàn Tâm hài lòng.

"Hong Liên, chuyện ta bảo con làm tới đâu rồi."- Hàn Tâm quay lưng đối diện với người phía sau, đôi tay ngọc ngà chạm nhẹ vào con dấu làm bằng ngọc

thạch mà nàng lấy được trong phòng của lão hoàng đế.

"Thưa sư phụ, con đã sắp xếp cho cậu hoàng đế đó một nơi an toàn rồi, chỉ hèn thuật người dạy cũng đã dùng, bây giờ ông ta không nhớ chuyện gì, chỉ biết mình là một lão nông, có thể xem đã an phận."- Hồng Liên một thân hắc y, cung kính bẩm báo.

"Rất tốt, bên phía người của Toàn Chân phái thì thế nào?"- Hàn Tâm hỏi.

"Bẩm sư phụ, không có động tĩnh."- Hồng Liên nói.

Hàn Tâm chau mày: "Tiếp tục quan sát."

"Vâng."

Sắc mặt Hàn Tâm đột nhiên tái nhợt, vị trí trái tim lại nhói lên liên tục, trong người như có một luồng khí chạy ngược, khiến huyết mạch không lưu thông.

Phun ra một ngụm máu đỏ tươi, nàng chống tay lên ghế, chết tiệt, ma tình độc.

"Sư phụ..."- Hồng Liên thấy nàng như thế thì bỏ hết lễ nghi qua một bên mà chạy lại đỡ nàng: "Người không sao chứ?"

Hàn Tâm khó chịu, hất tay khiến Hồng Liên lùi ra sau vài bước, nàng không bình tĩnh mà lật đổ đồ vật trên bàn sau đó hét lên thật lớn, tim nàng, nhói lên liên tục, đầu cũng như bị nổ tung, trong người như có một ngọn lửa thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, thiêu luôn tim nàng.

"Sư phụ, người bình tĩnh đi..."-Hồng Liên không biết chuyện gì đang xảy ra, nàng ta theo Hàn Tâm lâu vậy cũng chưa từng thấy nàng đau đớn như vậy.

Ngọn lửa trong lòng như ngày càng cháy lớn, sau đó là hàng trăm con rắn đang găm cắn cơ thể nàng, Hàn Tâm ngã xuống đất, nàng đau đớn đến trán cũng ướt đầm.

"Sư phụ..."- Không được, cứ như vậy rất nguy hiểm. Hồng Liên dùng nội lực ép độc trong người nàng, nhưng hình như chẳng ăn thua gì, thậm chí nàng ta còn cảm thấy mình bị một thứ gì đó như kịch độc xâm nhập vào cơ thể.

Nếu nàng ta dừng thì sư phụ sẽ nguy hiểm, mặc dù người không chết nhưng như vậy còn đau đớn hơn gấp ngàn lần, nếu nàng ta tiếp tục, thì có thể sẽ giải được phần nào đau đớn bây giờ của sư phụ, nhưng với công lực của nàng ta, e là sẽ bị kịch độc làm mất mạng.

"Con muốn chết sao? Dừng tay."- Hàn Tâm đau đớn nói.

"Không thể được, dù có chết, con cũng phải chết vì sư phụ"- Hồng Liên dốc toàn lực, nụ cười trên môi nàng ta cứ thế yếu ớt dần, đời này ở bên sư phụ, chết vì người, nàng ta không hối tiếc.

Đột nhiên, Hồng Liên cảm thấy sau lưng mình được truyền một nguồn lực mạnh giúp nàng ta tỉnh táo trở lại, Hồng Liên xoay đầu, là Cảnh Dương.

Cả ba người, cứ như thế vận công một canh giờ, cuối cùng Hàn Tâm cũng ngất đi. Cảnh Dương bế nàng đặt lên giường rồi quay qua Hồng Liên: "Khi này người liều mạng quá rồi đó."

"Đa tạ sư bá đã cứu giúp."- Hồng Liên quỳ một chân.

"Đứng lên đi."- Cảnh Dương ngồi xuống uống một ngụm trà: "Ta thấy cô ta gặp ai cũng lạnh nhạt vô tình, sao lại có nhiều người nguyện chết vì cô ta như vậy chứ, thật quá ngu ngốc."

Hồng Liên mỉm cười: "Sư phụ tuy rằng luôn lạnh lùng nhưng người là người quan trọng với con, cũng như với sư bá vậy."

"Ta không có."- Cảnh Dương quay mặt sang chỗ khác.

Hồng Liên mỉm cười: "Chẳng phải sư bá luôn theo dõi bảo vệ sư phụ sao, nếu không sao lại xuất hiện ở Hàn Linh điện kịp thời như vậy? "

"Ta... ta chỉ là động lòng trắc ẩn một cách không thông minh mới cứu loại người vô tình như cô ta."- Cảnh Dương rung đùi nói.

Hồng Liên bật cười, không tiếp tục triều hấn nữa.

"Phải rồi, sư phụ vừa rồi bị gì vậy?"

"Cô ta..."- Cảnh Dương chợt nghĩ tới lời dặn của nàng lần trước.

...

"Chuyện ta trúng ma tình, người tuyệt đối đừng nói với ai, cả sư tổ cũng vậy."

"Sư tổ tuy đang bề quan nhưng người tuyệt đối không lơ là tin tức, giấu được một lúc không giấu được cả đời."

"Từ bao giờ ngươi lăm chuyệu thế, cứ lăm theo lời ta là được."

...

Khẽ thờ dài nhìn Hồng Liên: "Cô ta bị nội thương."

Hồng Liên chau mày nghi hoặc: "Nội thương? Không giống lắm, rõ ràng là trúng một loại kịch độc mà."

Cảnh Dương tái mặt, nguy rồi, cả Hồng Liên cũng dễ dàng nhìn ra thì nói gì đến sư tổ, không khéo bà lại từ núi Thiên Sơn bay xuống thì nguy.

"Ta, ta nói thì ngươi nghe đi, ra ngoài, ta chăm sóc cho cô ta."

Hồng Liên ôm một bụng đầy câu hỏi ra ngoài.

Cảnh Dương nhìn người nằm trên giường, nàng đang ngủ, gương mặt lúc này cũng nhu hòa hơn, ít ra cũng không còn vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày.

"Ngươi là đồ ngốc, đúng là ngốc, gì mà ma vương chứ, chẳng qua là một nữ nhân si tình, tiểu Kiệt của ngươi có tổn công lực ép độc cho ngươi như ta không, ba nghìn năm tu hành của ta, mất trắng trong một đêm, nữ nhân đáng chết, mau tỉnh lại."

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Từng tẩu chương được phê duyệt cẩn thận, Chí Kiệt trên mặt lộ vẻ mặt mệt mỏi, thái giám bên cạnh lo lắng hỏi: "Hoàng thượng, có cần uống một ít canh không? Nô tài đi chuẩn bị." - Vốn tưởng hoàng đế mới tuổi còn nhỏ sẽ làm việc chênh mảng nhưng không ngờ lại tỉ mỉ phê từng tẩu chương một, khác hẳn với phong cách của tiên hoàng, điều này làm ai cũng kính phục.

Chí Kiệt gật đầu, thái giám liền lui xuống chuẩn bị.

Bỏ tẩu chương xuống, mệt mỏi xoa mi tâm, hần cảm giác như trong cơ thể có một luồng khí lực bùng phát, trong ngoài tập kích khiến hần vô cùng khó chịu.

"Ha ha ha"- Một trận cười càn rỡ truyền tới, Cảnh Dương bước vào đồng thời xách theo một tên thị vệ, nhanh chóng biến người đó thành một vũng nước: "Đây là kết cục khi dám ngán chân ta."

"Lại là ngươi?"- Chí Kiệt lạnh lùng nhìn Cảnh Dương.

"Sao? Ngươi sợ sao? Ta còn chưa đánh ngươi khản trương cái gì? Dù sao thì cũng sắp chết đến nơi rồi!"- Cảnh Dương huyên hoang nhìn Chí Kiệt.

"Ngươi nói gì?"- Chí Kiệt nhíu mi tâm, khó hiểu.

Cảnh Dương cười chế giễu: "Lúc ngươi chính thức trở thành hoàng đế cũng là lúc long khí trong người ngươi ứng với Bội Kiếm, từ từ sẽ cạn kiệt mà chết, chỉ là quá trình quá chậm, hay để ta giúp ngươi."- Nói rồi Cảnh Dương tung một chưởng đến, Chí Kiệt nhanh chóng đỡ lấy nhìn y: "Ta và ngươi không thù không oán, sao ngươi cứ muốn đoạt mạng ta?"

"Ngươi còn dám nói? Vì ngươi mà Hàn Tâm trung ma tình độc, ngươi đáng chết."- Cảnh Dương trừng mắt nhìn hần.

"Sư phụ thế nào?"- Hần không nghe lắm chứ? Sư phụ vì hần mà trúng ma tình độc? Chẳng lẽ...

Cảnh Dương căn bản không thèm giải thích với hần, y ôm một bụng tức đến đây, chỉ muốn đánh cho hần hồn siêu phách tán. Cảnh Dương cảm trường kiếm hướng về phía Chí Kiệt, hần nhanh chóng dùng nghiêng mực đỡ lấy sau đó dùng sức khiến thanh kiếm gãy thành từng khúc. Cảnh Dương lui ra sau vài bước rồi thi triển pháp thuật, Chí Kiệt cũng như thế, cho đến khi Chí Kiệt dốc toàn lực đã thương Cảnh Dương khiến y lui ra sau vài bước rồi khụy chân ngã xuống đất, máu tươi từ miệng trào ra.

Chí Kiệt không dừng lại, hần bước lên nắm lấy cổ áo Cảnh Dương lôi dậy: "Sư phụ ở đâu? Nói!"

Cảnh Dương nhếch môi nhìn hần: "Ở đâu? Ta cũng muốn hỏi ngươi câu này, lúc cô ấy bị ma tình công tâm sống không bằng chết, ngươi ở đâu? Lúc Hồng Liên liều mạng cứu cô ấy, ngươi ở đâu? Lúc chân thân cô ấy sắp tan nát, ngươi ở đâu? Trả lời đi." - mấy chữ cuối gần như là gào lên.

Chí Kiệt nói lỏng tay, hần vừa vui mừng vừa đau lòng, vui là vì trong tâm sư phụ có hần, còn đau lòng là vì người vì chuyện đó mà trúng ma tình độc.

Cảnh Dương bắt lấy cổ tay Chí Kiệt, im lặng bắt mạch cho hần, một lúc sao, thì buông tay, nở nụ cười bi ai, thì ra tên tiểu tử này cũng bị tình độc công

tâm. Khẽ thở dài, y quay lưng định rời đi thì Chí Kiệt hỏi: "Su phụ ta ở đâu?" Cảnh Dương quay người nhìn hần: "Người bây giờ là hoàng đế, đủ lòng đủ cánh rồi, không còn là đứa trẻ phải nhìn sắc mặt người khác nữa, hậu cung ba ngàn phi tần tại sao phải là Hàn Tâm?"

Chí Kiệt nhìn y, nói: "Cái gọi là chân tình chỉ có thể dành cho một người, nếu trao cho nhiều người thì đó chẳng phải chân tình."

"Vậy nếu tình cảm này không có kết quả, hay thậm chí là một kết quả thương tâm, người vẫn cố chấp tiếp tục sao? Không thể vì cô ấy mà buông tay sao?"- Cảnh Dương nhướn mày nhìn Chí Kiệt: "Coi như ta xin người, hãy rời xa Hàn Tâm, được không!"

Chí Kiệt sững sốt, không nói gì. Đúng vậy, hần yêu nàng, hần cũng bị tình độc xâm nhập nhưng vốn không đau đớn như nàng, nàng thân là ma vương lại phạm vào đại kị của ma giới, lỗi nguyên này trên người nàng đau đớn gấp vạn lần.

Cảnh Dương quay người đi vài bước thì dừng lại: "Hàn Tâm đang ở Hàn Linh điện, ta hi vọng sẽ không nhìn thấy người tiếp tục ở bên cạnh cô ấy. Hai người thuộc hai thế giới khác nhau, sứ mệnh cũng khác nhau, không bao giờ chung đường."

Nói rồi y rời đi. Bóng dáng mờ ảo dần.

Hàn Tâm vẫn chưa tỉnh lại, tựa như đã lâu chưa được ngủ một giấc trọn vẹn nên tham luyến không muốn tỉnh.

Chí Kiệt nhìn nàng thật lâu tựa như muốn khảm vào trong mắt khắc vào trong tim gương mặt của nàng.

"Su phụ, trong lòng người có con phải không? Mặc kệ là lúc đầu người xuất hiện trong cuộc sống của con vì mục đích gì, con chưa hề oán hận."

Hần nhìn nàng, đôi tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét trên gương mặt nàng.

"Nếu tình cảm này không có kết quả, hay thậm chí là một kết quả thương tâm, người vẫn cố chấp tiếp tục sao? Không thể vì cô ấy mà buông tay sao?"

"Ta hi vọng sẽ không nhìn thấy người tiếp tục ở bên cạnh cô ấy. Hai người thuộc hai thế giới khác nhau, sứ mệnh cũng khác nhau, không bao giờ chung đường."

Nhẹ nhàng đặt tay nàng vào tay hần, nắm thật chặt, Cảnh Dương nói đúng, hần và nàng không đi cùng trên một mặt phẳng quỹ đạo, sứ mệnh của cả hai khác nhau, nàng và hần ở cùng một nơi đã là sai lầm. Nhưng hần không hối hận, hần thề rằng để nàng hận hần suốt đời.

"Su phụ, người nhất định phải sống tốt hơn con, nhất định phải tốt hơn con."

duyet cẩn thận, Chí Kiệt trên mặt lộ vẻ mặt mệt mỏi, thái giám bên cạnh lo lắng hỏi: "Hoàng thượng, có cần uống một ít canh không? Nô tài đi chuẩn bị."- Vốn tướng hoàng đế mới tuổi còn nhỏ sẽ làm việc chênh vênh nhưng không ngờ lại tí mỉ phê từng tấu chương một, khác hẳn với phong cách của tiên hoàng, điều này làm ai cũng kính phục.

Chí Kiệt gật đầu, thái giám liền lui xuống chuẩn bị.

Bỏ tấu chương xuống, mệt mỏi xoa mi tâm, hần cảm giác như trong cơ thể có một luồng khí lực bùng phát, trong ngoài tập kích khiến hần vô cùng khó chịu.

"Ha ha ha"- Một trận cười càn rỡ truyền tới, Cảnh Dương bước vào đồng thời xách theo một tên thị vệ, nhanh chóng biến người đó thành một vũng nước: "Đây là kết cục khi dám ngăn chân ta." "Lại là người?"- Chí Kiệt lạnh lùng nhìn Cảnh Dương.

"Sao? Người sợ sao? Ta còn chưa đánh người khản trương cái gì? Dù sao thì cũng sắp chết đến nơi rồi"- Cảnh Dương huyền hoàng nhìn Chí Kiệt.

"Người nói gì?"- Chí Kiệt nhướn mi tâm, khó hiểu.

Cảnh Dương cười chế giễu: "Lúc người chính thức trở thành hoàng đế cũng là lúc long khí trong người người ứng với Bội Kiếm, từ từ sẽ cạn kiệt mà chết, chỉ là quá trình quá chậm, hay để ta giúp người."- Nói rồi Cảnh Dương tung một chưởng đến, Chí Kiệt nhanh chóng đỡ lấy nhìn y: "Ta và người không thù không oán, sao người cứ muốn đoạt mạng ta?"

"Người còn dám nói? Vì người mà Hàn Tâm trung ma tình độc, người đáng chết."- Cảnh Dương trừng mắt nhìn hần.

"Su phụ thế nào?"- Hần không nghe lầm chứ? Su phụ vì hần mà trúng ma tình độc? Chẳng lẽ...

Cảnh Dương căn bản không thêm giải thích với hần, y ôm một bụng tức đến đây, chỉ muốn đánh cho hần hồn siêu phách tán. Cảnh Dương cầm trường kiếm hướng về phía Chí Kiệt, hần nhanh chóng dùng nghiến mực đỡ lấy sau đó dùng sức khiến thanh kiếm gãy thành từng khúc. Cảnh Dương lui ra sau vài bước rồi thi triển pháp thuật, Chí Kiệt cũng như thế, cho đến khi Chí Kiệt dốc toàn lực đã thương Cảnh Dương khiến y lui ra sau vài bước rồi khụy chân ngã xuống đất, máu tươi từ miệng trào ra.

Chí Kiệt không dừng lại, hần bước lên nắm lấy cổ áo Cảnh Dương lôi dậy: "Su phụ ở đâu? Nói!"

Cảnh Dương nhếch môi nhìn hần: "Ồ đâu? Ta cũng muốn hỏi người câu này, lúc cô ấy bị ma tình công tâm sống không bằng chết, người ở đâu? Lúc

Hồng Liên liều mạng cứu cô ấy, người ở đâu? Lúc chân thân cô ấy sắp tan nát, người ở đâu? Trả lời đi." - mấy chữ cuối gần như là gào lên.

Chí Kiệt nói lòng tay, hấn vừa vui mừng vừa đau lòng, vui là vì trong tâm sư phụ có hấn, còn đau lòng là vì người vì chuyện đó mà trúng ma tình độc.

Cảnh Dương bắt lấy cổ tay Chí Kiệt, im lặng bắt mạch cho hấn, một lúc sao, thì buông tay, nở nụ cười bi ai, thì ra tên tiểu tử này cũng bị tình độc công tâm. Khẽ thở dài, y quay lưng định rời đi thì Chí Kiệt hỏi: "Sư phụ ta ở đâu?"

Cảnh Dương quay người nhìn hấn: "Người bây giờ là hoàng đế, đủ lòng đủ cánh rồi, không còn là đứa trẻ phải nhìn sắc mặt người khác nữa, hậu cung ba ngàn phi tần tại sao phải là Hàn Tâm?"

Chí Kiệt nhìn y, nói: "Cái gọi là chân tình chỉ có thể dành cho một người, nếu trao cho nhiều người thì đó chẳng phải chân tình."

"Vậy nếu tình cảm này không có kết quả, hay thậm chí là một kết quả thương tâm, người vẫn cố chấp tiếp tục sao? Không thể vì cô ấy mà buông tay sao?"- Cảnh Dương nhủ mảy mảy nhìn Chí Kiệt: "Coi như ta xin người, hãy rời xa Hàn Tâm, được không!"

Chí Kiệt sững sờ, không nói gì. Đúng vậy, hấn yêu nàng, hấn cũng bị tình độc xâm nhập nhưng vốn không đau đớn như nàng, nàng thân là ma vương lại phạm vào đại kị của ma giới, lời nguyện này trên người nàng đau đớn gấp vạn lần.

Cảnh Dương quay người đi vài bước thì dừng lại: "Hàn Tâm đang ở Hàn Linh điện, ta hi vọng sẽ không nhìn thấy người tiếp tục ở bên cạnh cô ấy. Hai người thuộc hai thế giới khác nhau, sứ mệnh cũng khác nhau, không bao giờ chung đường."

Nói rồi y rời đi. Bóng dáng mờ ảo dần.

Hàn Tâm vẫn chưa tỉnh lại, tựa như đã lâu chưa được ngủ một giấc trọn vẹn nên tham luyến không muốn tỉnh.

Chí Kiệt nhìn nàng thật lâu tựa như muốn khám vào trong mắt khắc vào trong tim gương mặt của nàng.

"Sư phụ, trong lòng người có con phải không? Mặc kệ là lúc đầu người xuất hiện trong cuộc sống của con vì mục đích gì, con chưa hề oán hận."

Hấn nhìn nàng, đôi tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét trên gương mặt nàng.

"Nếu tình cảm này không có kết quả, hay thậm chí là một kết quả thương tâm, người vẫn cố chấp tiếp tục sao? Không thể vì cô ấy mà buông tay sao?"

"Ta hi vọng sẽ không nhìn thấy người tiếp tục ở bên cạnh cô ấy. Hai người thuộc hai thế giới khác nhau, sứ mệnh cũng khác nhau, không bao giờ chung đường."

Nhẹ nhàng đặt tay nàng vào tay hấn, nắm thật chặt, Cảnh Dương nói đúng, hấn và nàng không đi cùng trên một mặt phẳng quỹ đạo, sứ mệnh của cả hai khác nhau, nàng và hấn ở cùng một nơi đã là sai lầm. Nhưng hấn không hối hận, hấn thà rằng để nàng hận hấn suốt đời.

"Sư phụ, người nhất định phải sống tốt hơn con, nhất định phải tốt hơn con."

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quyết định của chí kiệt

Trong thư phòng, Chí Kiệt mệt mỏi nhắm mắt tựa vào ghế, Đình công công đứng cạnh đọc tấu chương cho hấn nghe, cho đến khi nhìn vào một tấu chương, ngập ngừng không biết có nên đọc hay không, thấy thế, Chí Kiệt hỏi: "Trong đó viết gì?"

Đình công công máy móc đọc từng chữ: "Bẩm hoàng thượng, tấu chương của Vương tướng quân xuất trình ý kiến, bảo người nên lập hoàng hậu để quản lý hậu cung, còn có..."

"Nói đi."- Chí Kiệt ra lệnh.

"Còn đề xuất thiên kim tiểu thư Vương Mỹ Duyên vào vị trí này."- Đình công công nói rồi cuối đầu không dám nhìn sắc mặt của hấn.

Không gian yên tĩnh một lúc lâu, không biết hấn đang nghĩ gì, thật ra đề nghị này không hẳn là của Vương tướng quân, đây là ý kiến của các đại thần, nước không thể một ngày không vua cũng như hậu cung không thể không có hoàng hậu, gia hòa vạn sự hưng.

Chỉ Kiệt khẽ thở ra, hần đương nhiên cũng hiểu điều này, đạo lí này đã từng đọc trong sách vở, nhưng đối tượng lại là Mỹ Duyên, nàng ta là bạn thân đầu tiên của hần, một người con gái tốt như vậy, nếu cả cuộc đời bị hủy hoại trong tay hần thì không được, hơn nữa... tâm trí lẫn trái tim hần đã bị chính hần phong ấn ở Hàn Linh điện rồi, mãi mãi như vậy.

Đình công công biết suy nghĩ của hần, hoàng thượng là người chính trực, chắc chắn sẽ quan tâm đến Mỹ Duyên tiểu thư. Nghĩ vậy, ông cuối bả: "Hoàng thượng, thần nghe nói, đây là ý kiến của Vương tiểu thư."

Chỉ Kiệt nhú mày ngạc nhiên, Mỹ Duyên sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này? Hần không cho rằng nàng ta vì muốn ngồi lên vị trí hoàng hậu.

Nở nụ cười bí ẩn, Chỉ Kiệt ơi Chỉ Kiệt, mi còn vương vấn cái gì nữa, cô ấy là sư phụ mi, là giấc mơ mi không bao giờ chạm đến. Hào huyền, tất cả đã hết rồi. Hần phải tuyệt tình với người đó, kể cả với bản thân mình.

"Được, bỏ cáo thiên hạ, đại hôn vào ba ngày sau."- Chỉ Kiệt không mẫn không nhạt nói, Đình công công lập tức nhận mệnh đi làm.

Hàn Linh điện vốn dĩ tịch mịch nay lại còn thêm ba phần cô độc, tòa đại điện bị tráng rực rỡ dưới ánh trăng lạnh lẽo.

Hàn Tâm thay y phục, rồi đến đại điện nhìn ra ngoài, ánh sáng của trăng hui hắt tựa như chỉ độc chiếu một mình nàng.

Y phục của nàng toàn thân là màu trắng, thanh lệ thoát tục lại không vương chút bụi trần, vẽ cô độc trên khuôn mặt lại khắc họa lên hình ảnh nàng mỏng manh thêm phần yếu ớt.

Đó là cảnh tượng được nhìn thấy khi Cảnh Dương mới bước vào. Hần đứng ở đó, sợ chỉ cần bước lên sẽ phá đi một khung cảnh tuyệt mỹ trước mắt.

"Ài?"- Cảm giác được có hơi thở thứ hai, Hàn Tâm lạnh lùng lên tiếng.

Cảnh Dương nhanh chóng thu lại ánh mắt si mê của mình, trở lại bộ dạng cà lơ phát phờ thường ngày.

"Là ta."

Hàn Tâm búng tay, ánh sáng của nến làm sáng tỏ cả đại điện, nàng nhìn hần, thấy sắc mặt Cảnh Dương không tốt nàng khẽ nhú mày: "Người bị thương?"

"Là do đồ nhi tốt của cô làm ra."- Cảnh Dương uống ít trà nhìn nàng.

Hàn Tâm khăn trương nhìn hần: "Người đã làm gì tiểu Kiệt?"

Cảnh Dương nhíu mày: "Ta chẳng động tới cọng tóc nào của hần, tiểu Kiệt của cô vẫn an toàn, mạnh khỏe mà bước vào hỷ đường."

Hàn Tâm như không tin vào tai mình: "Người nói gì? Chàng ấy thành thân?"

Cảnh Dương thấy bộ dạng của nàng thì trong lòng vô cùng khó chịu: "Hần ta đã bỏ cáo thiên hạ, thiên kim tiểu thư của Vương phủ sẽ làm hoàng hậu."

Hàn Tâm chết lặng, không thể nào, tiểu Kiệt không làm việc mà không hỏi ý nàng.

"Ta, ta phải vào hoàng cung."- Nói rồi nàng bước đi thì bị cánh tay của Cảnh Dương cản lại.

"Tránh ra."- Hàn Tâm kích động hất tay y ra, sau đó tung một chưởng nhưng vì mới hạ được ma tình độc nên nội lực lại phản phệ mà đã thương nàng khiến nàng ngã xuống nền, máu từ miệng trào ra. Nhưng rất nhanh bị một đôi tay dùng lực mạnh kéo lên, hai bả vai nàng bị Cảnh Dương nắm chặt.

"Cô đến đó để ngăn cản chuyện này sao? Vô ích, đó chính là con người, nhân tâm vốn dĩ không đáng tin. "

"Nói bậy, buông ra."- Hàn Tâm vùng vẫy nhưng ngay sau đó bị Cảnh Dương ôm vào lòng.

Mặc kệ mọi phản kháng của nàng, hần nói: "Trên người người có tình độc, hần và người nếu cứ tiếp tục cả hai cùng chết, sao người vẫn không hiểu."

Phản kháng của nàng dần yếu ớt, mặc kệ cho Cảnh Dương cứ ôm mình.

Cảnh Dương cảm thấy trên vai mình ướt ướt, khẽ đẩy nàng ra y đã kinh ngạc tột độ. Nàng khóc sao? Đúng, hai hàng lệ kia không thể giả được, giọt nước mắt đầu tiên kể từ khi nàng làm ma vương.

"Một ma vương sao có thể khóc như đứa trẻ như vậy?"- Cảnh Dương dùng tay lau đi nước mắt của nàng, giọng nói mang chút khiển trách nhưng lại vô vàn sự dịu dàng.

"Ta đã không có quyền yêu, chẳng lẽ ngay cả quyền khóc cũng không có sao?"- Ánh mắt nàng vô cùng tuyệt vọng.

"Ta..."

"Đề ta đi."- Nàng cất lời Cảnh Dương: "Ta muốn tận mắt nhìn chàng ấy bái đường "

Cảnh Dương nhú mảy khó hiểu nhìn nàng: "Cô cần gì phải làm khổ mình như vậy?"

"Yên tâm, ta tự có chừng mực."- Hàn Tâm tựa như một linh hồn không chủ, đi từng bước ra khỏi đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Người yêu ta nhất và người ta yêu nhất

Ngày hôn lễ nhanh chóng được ban bố, cả Thiên Thần quốc vui mừng khôn xiết, nhà nhà điều trang hoàng vài hỷ, tuy nhiên Chí Kiệt hạ lệnh, đây chỉ là việc trong nước, không được truyền sang các nước lân bang, nên tất cả điều là đại thần trong nước đến dự.

Hàn Tâm đi ngang qua hỷ đường, nàng bước vào nhìn từng lớp vải đỏ rực, gấp rút chuẩn bị hôn lễ như vậy, hẳn thực sự muốn thành hôn đến vậy sao?

Nếu không phải giữa nàng và hắn không có kết quả, không phải vì mạng sống của hắn nàng thật sự muốn một chương thiêu hủy cái lễ đường này.

Chí Kiệt dường như lại cảm nhận được, ma tình trong người lại hành hạ mình, sao lại như vậy? Không lẽ... nàng đang ở quanh đây.

Bỏ công văn trong tay xuống, hắn chạy ra ngoài, nhìn khắp nơi, ma tình độc dường như đang dẫn đường cho hắn, cuối cùng, Chí Kiệt dừng lại giữa cánh đồng bi ngạn hoa, mà bóng dáng màu trắng của sư phụ, đang đứng ở đó... thật sự là nàng, hắn không nhầm.

Bước chân vừa định bước lên lại bị tâm trí ngăn cản, nàng đứng đó nhưng có khác gì đang xa tận chân trời?

Từng bước tiến lên, nàng vẫn không quay lưng lại, giữa vườn hoa Bi Ngạn đỏ rực một màu lại có một người trong y phục màu trắng thanh lệ, tựa như một bông hoa quý trong vô vàn hoa quý.

Khi hắn bước đến gần, nàng lên tiếng: "Thật sự muốn kết hôn?"

Trả lời thế nào đây? Hắn muốn nói không phải nhưng lại không cách nào mở miệng, muốn hỏi nàng ỏn không, muốn nói rất nhớ, rất nhớ nàng...

"Phải, sư phụ cũng sẽ chúc phúc cho con, đúng không?"

Hàn Tâm xoay người nhìn hắn, gương mặt nàng sớm đã trở về vẻ lạnh lùng cố hữu: "Muốn trốn tránh?"

"Có gì con phải trốn tránh? Con yêu Mỹ Duyên và cô ấy cũng vậy, chúng con không phải là một sai lầm."- Chí Kiệt nói ra từng chữ, hắn cũng thừa biết, mỗi một chữ hắn nói đều vô cùng tàn nhẫn.

"Không phải sai lầm? Ý chàng là ta và chàng là sai lầm sao?"- Hàn Tâm nở nụ cười bi ai, chúc phúc, chàng biểu ta làm sao chúc phúc cho chàng đây?

Thấy hắn im lặng không nói, nàng lên tiếng: "Quả là sai lầm, được, ta sẽ chúc phúc chàng."

Tìm hắn như bị ai hung hăng đánh một quyền, đem thần trí ấy đi lãng trí.

Nhìn bóng nàng rời đi, hắn tự hỏi bản thân. Sư phụ, rốt cuộc con quyết định như vậy, là đúng hay là sai?

Ngày đại hôn của hoàng thượng cũng là nghi lễ sắc phong hoàng hậu, long phụng hòa thành một, người dân Thiên Thần quốc luôn kì vọng vào tài trị quốc của cả hai.

Khắp hoàng cung được trang hoàng long lẫy, từng cành hoa ngọn cỏ đều được chau chuốt kĩ lưỡng.

Khi kiệu hoa dừng lại, Chí Kiệt nhìn người con gái được tấm khăn hỷ màu đỏ che mặt đang bước ra, hắn diu tân nương bước vào hỷ đường, ở đó có đông đủ bá quan văn võ đến chúc phúc cho hắn, nhưng bóng dáng nàng vẫn chưa thấy đâu, chẳng hiểu sao, giờ phúc này hắn lại muốn nhìn thấy nàng đến vậy. Thái giám hô to: "Giờ lành đã đến."

Chí Kiệt vô tình nhìn qua một góc nhỏ, bóng dáng bạch y quen thuộc lặng lẽ đứng đó, nhìn hắn, nàng vẫn lạnh nhạt như thế nhưng đáy mắt lại long lanh một giọt lệ cố chấp không rơi xuống.

Sư phụ, người đến rồi!

"Nhất bách thiên địa."- Thái giám hô to.

Chỉ Kiết làm theo một cách máy móc, ánh mắt vẫn lưu luyến không rời khỏi gương mặt nàng, chỉ cần sự phụ bước lên ngăn cản, hẳn sẽ mặc kệ ma tình gì đó, mặc kệ sinh mạng mình, cùng nàng, làm kiếp con thiêu thân lao vào lửa tình.

"Nhị bách cao đường "- Khẩu lệnh thứ hai vang lên, nàng vẫn đứng đó không hề động đậy. Chẳng lẽ nàng thật sự đang chúc phúc cho hắn sao?

"Phu thê giao bách."- Khẩu lệnh thứ ba, hắn lại nhìn nàng, sau khi hoàn tất ba bách, lại nhìn sang phía nàng một lần nữa, nhưng hình bóng quen thuộc đó đã biến mất không để lại dấu tích. Chỉ Kiết muốn đuổi theo, nàng cứ vậy mà đi sao? Lặng lẽ đi, âm thầm rời khỏi cuộc sống của hắn? Đèn giờ khắc này hẳn vẫn không thể chấp nhận một sự thật như vậy. Vừa định đuổi theo thì lại bị khẩu lệnh ngăn lại: "Đưa vào động phòng."- Sau đó là một tràn những câu nói chúc mừng vang lên.

Những đóa hoa Bỉ Ngạn vào ban đêm lại mang một sắc đẹp kinh diễm dưới ánh trăng, hoa bỉ ngạn tựa như tình yêu của nàng và Chỉ Kiết. Hẳn là hoa, còn nàng là lá, hai người vĩnh viễn cách xa nhau. Hoa và lá không bao giờ gặp nhau, chỉ tiếp nối nhau mà thôi, vậy nên mới nói khi bỉ ngạn bung nở, chỉ thấy hoa chứ không thấy lá. Tất cả vĩnh viễn chỉ là nỗi nhớ nhung, hoa và lá luân hồi chẳng bao giờ gặp nhau, một tình yêu mãi mãi không bao giờ kết trái.

Trên đời này, chẳng ai muốn mình bị tổn thương cả, nhưng có một sự thật là người ta sẵn sàng làm tổn thương bản thân chỉ để đổi lấy những gì tốt đẹp nhất cho một người.

Chỉ Kiết chạy đến, hắn không suy nghĩ mà chạy tới ôm nàng thật chặt từ phía sau.

"Thật tàn nhẫn..."- Đặt cằm lên vai nàng, khẽ nói, âm thanh chứa đựng sự bất lực.

Hàn Tâm không trả lời, mặc Chỉ Kiết ôm mình, đom đóm không biết ở đâu bay đến thấp sáng cả cánh đồng.

Nàng không phải người, hắn không phải ma, thiên mệnh đã sắp đặt như vậy, người thì sao? Ma thì sao chứ? Con người có thể có trái tim của ác quỷ thì ác quỷ cũng có thể có trái tim của con người, chỉ là tình yêu của họ có quá nhiều thứ ngăn cản, thế giới của họ không cho phép, thiên mệnh không cho phép, khoảng cách của họ bị xa ra bởi đại dương mang tên ma tình độc. Nhưng, Tình yêu của họ nếu sai vì không cùng một thế giới, nhưng hai người sinh ra là để dành cho nhau.

Giọng nói nàng yếu ớt vang lên, mắt đi về lạnh lùng thường ngày: "Sự tử đã từng yêu và từng trải qua cảm giác chia ly vì ma tình độc, bà hận tình yêu, không còn tin vào tình yêu nữa. Từ nhỏ, ta đã được dạy cách làm sao để tuyệt tình, bà chỉ nói với ta những mặt tối trong nhân thế mà không hề dạy ta cách yêu, cách trân trọng một người."

Chỉ Kiết đặt cằm lên vai nàng, đau lòng: "Yêu cần bản không thể học, nó là một loại cảm giác vô hình, không thể nắm bắt, rất lặng lẽ mà xâm nhập vào trái tim."- Vừa nói vừa xoay người nàng lại, cầm tay nàng đặt lên vị trí tim hắn.

Hàn Tâm cảm nhận được độ ấm của hắn, nhịp đập của hắn trầm ổn, kiên định. Nàng nhìn hắn: "Trái tim?"- Dừng một lúc, về bị ai trong mắt càng rõ, tựa như đang như đang hoài niệm về một quá khứ đau thương, Hàn Tâm nói: "Lúc đó, ta không hiểu cảm giác của sự tử, vì ta cho rằng mình có thể cải lại số mệnh, vì vậy ta ngang bướng ở bên cạnh Mạc Phi."

Chỉ Kiết từ từ buông tay ra, nàng bên cạnh Mạc Phi là vì muốn chứng minh bản thân có thể cải lại số mệnh? Không nói hẳn sẽ không biết một người trầm tĩnh như nàng lại từng bốc đồng như vậy.

Hàn Tâm chậm rãi nói tiếp: "Ta cứ bướng bỉnh một cách ngốc nghếch giữ chàng ấy bên cạnh, lại không ngờ chính sự háo thắng của bản thân đã kích động ma tình trong người, hại chết Mạc Phi."

Đom đóm càng ngày càng nhiều, dường như chúng đến để lắng nghe câu chuyện đau thương của nàng.

"Vậy rốt cuộc nàng có bao nhiêu cảm xúc dành cho Mạc Phi?"- Chỉ Kiết hỏi. Hắn biết nàng là người rõ ràng, sẽ không khó để trả lời câu hỏi này của hắn, chỉ là... nàng có đủ dũng khí nói ra hay không.

Hàn Tâm nâng mắt, nàng biết Chỉ Kiết đang nghĩ gì, không vội trả lời mà ngắt một đóa bỉ ngạn đưa lên nhìn, một lúc sau mới lên tiếng: "Mạc Phi rất tốt, huynh ấy luôn bảo vệ ta khỏi những ánh mắt xem thường của mọi người, dù bản thân là người tu tiên nhưng huynh ấy chưa từng vì thân phận trù tính của ta mà xa lánh ta, tất cả những điều huynh ấy làm cho ta, làm ta cảm nhận được, huynh ấy là người yêu ta nhất."

Chỉ Kiết im lặng, nhìn nàng. Hàn Tâm nâng mắt nhìn hắn, chất nịch từng chữ một: "Còn chàng là người ta yêu nhất."

Vậy tại sao ngay cả khi hàng hắn bách đường nàng vẫn thản nhiên đứng đó? Chẳng lẽ nàng thật sự tin rằng hắn yêu người con gái khác? Chẳng lẽ... nàng nghĩ rằng hắn thay lòng đổi dạ?

Hàn Tâm như đọc được suy nghĩ của hắn nhưng cũng không giải thích, nàng rất muốn để hắn biết, vì yêu nên mới không muốn hắn xảy ra bất kì chuyện gì...

Hàn Tâm xoay lưng chậm rãi rồi đi: "Mau về đi, tân nương... còn đang chờ chàng."

Chỉ Kiệt không đuổi theo, hần nhìn bóng dáng nàng dần xa, tự hỏi mình: "Chẳng lẽ không thể thật sao?"

Hàn Tâm cứ thế rời đi, không ai biết một câu nói nhỏ của hần nàng lại nghe thấy, trong phút chốc nàng chùn bước nhưng rất nhanh lại tiếp tục đi, câu hỏi này đánh động vào tâm nàng. Ai? Ai có thể nhìn thấy giọt nước mắt bây giờ của nàng? Ai có đủ dũng khí bước đến lau nó đi?

Đàn đom đóm cũng từ từ tản đi, trả lại cảnh vật sự hiu quạnh bao trùm nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Sự trừng phạt của sư tổ (1)

Ngoài trời, bão tuyết càng lúc càng lớn, trong đại điện Hàn Linh là một lão bà thần thái đầy nộ khí, đó chính là Bích Ly, sư tổ của ma giới. Cảnh Dương đứng một bên, Hàn Tâm quỳ thẳng người giữa đại điện, thần sắc nàng trống rỗng, hai mắt vô hồn, mái tóc đen dài phủ xuống hai vai, bộ y phục màu trắng tôn lên làn da băng cơ ngọc cốt* của nàng.

(*) Ý chỉ những người xinh đẹp, thoát tục có làn da trắng đến độ trong suốt.

"Ta đã nói còn không được động tâm, con lại cứ mê luyến hồng trần, Hàn Tâm, con là ma vương, không thể vút được chữ tình thì làm sao gánh được thiên hạ?"- Bích Ly tức giận nhìn nàng. Bà bấm độn phát hiện nàng bị ma tình xâm nhập, đang bế quan cũng phải gác sang một bên để giải quyết chuyện này.

Hàn Tâm nhìn bà, đáy mắt sớm đã chứa đầy sự tuyệt vọng, bi ai: "Sư tổ, con mặc dù là trúc tính, nhưng con có trái tim có thể yêu, có nước mắt, có thể đau."

Bích Ly sư tổ tức giận đập tay vào ghế khiến một âm vang chói tay vang lên trong đại điện, bà đứng lên tức giận: "Hoang đường, con quả thật đã bị tình ái làm mờ mắt rồi, một chữ tình đối với ma vương mà nói là đại kỵ, đằng này con lại yêu chính đồ đệ của mình, loại chuyện đại nghịch bất đạo thế này, ta sao có thể dung tha?"

Hàn Tâm quát cường nhìn bà, nhấn mạnh từng chữ: "Con yêu chàng ấy, tình cảm này không phải ngày một ngày hai, những lí lẽ mà người nói con đã sớm vút sang một bên rồi. Chỉ cần là chàng ấy, con bất chấp tất cả để yêu."

Cảnh Dương đứng một bên, nghe vậy thì vô cùng khó chịu mà nhíu chặt hàng mày lại. Nữ nhân này vẫn cố chấp như vậy, vẫn mù quáng không nhìn thấy tình cảm của y, nếu được, y tình nguyện chết vì ma tình độc để đổi lấy một ánh mắt của nàng.

"Cho dù tình yêu đó không có kết quả? Con nên nhớ, con không phải người."- Bích Ly thờ dãi ngồi xuống nhìn nàng.

Hàn Tâm im lặng, nhấp nháy môi, lại là thân phận, lại là lời nguyên... tại sao có nhiều thứ chống đối tình yêu của nàng như vậy?

"Thế nào? Không biết nói gì sao? Tiểu Tâm, thế giới nhân loại chỉ là một vòng luân hồi đau khổ, còn chúng ta có tận ngàn vạn năm, hà tất gì phải làm khổ mình như vậy?"- Bích Ly nhẹ giọng khuyên nhủ, tựa như một người bà đang dạy cháu.

Hàn Tâm quỳ ở đó, nhìn bà: "Tiểu Tâm ngu muội, không hiểu khái niệm đau khổ của sư tổ, con chỉ biết ngàn vạn năm không có tình yêu, không được phép yêu lại phải từ bỏ tình yêu còn đau khổ hơn vạn lần."

Cảnh Dương nắm chặt hai tay, nếu không tận mắt nhìn thấy, hần không tài nào tin nổi, những lời này là từ chính miệng ma vương thần tôn Hàn Tâm nói ra.

Bích Ly nghe xong thì con giận vừa dần xuống lại bùng phát: "Người đứng là nghiệt chủng, đã sai lầm còn cố chấp."- Chữ cuối cùng nói ra đồng thời một chưởng cũng giáng xuống người nàng, khiến Hàn Tâm ngã xuống nền gạch lạnh lẽo, quát cường nhìn bà: "Con cố chấp với tình yêu của con, thì có gì là sai lầm?"

Một chưởng lại tuyệt tình giáng xuống, Hàn Tâm bị lực khiến bay ra xa, va mạnh vào tường sau đó ngã xuống, từ miệng nàng phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Cảnh Dương đau lòng nhìn nàng, không thể nhìn được, quỳ xuống cầu xin: "Sư tổ, Hàn Tâm vốn chỉ là nhất thời không hiểu chuyện, xin người tha tội."

"Ta không phải là không hiểu chuyện, sư tổ, người hận tình cả đời, dùng thù hận để che đậy tình yêu, người vốn không hiểu thế nào là chân tình chân ái."

"Cam miệng."- Bích Ly sư tổ vốn đã bị lời của Cảnh Dương làm nguôi giận nhưng Hàn Tâm lại to gan như vậy, bà trực tiếp giáng xuống một chưởng về phía nàng nhưng lần này là trúng Cảnh Dương.

Y thật không nhẫn tâm nhìn nàng bị đánh thành bộ dạng này, chỉ một chưởng khi tức giận của sư tổ đã đủ khiến y trọng thương, nhìn bà: "Sư tổ, Hàn

Tâm đang mang trong người ma tình, vốn dĩ thể trạng đã suy kiệt, nếu cứ tiếp tục, dù không chết cũng tàn phế, cầu xin người hạ thủ lưu tình."

Bích Ly sư tổ thở dài, lạnh lùng nhìn xuống bên dưới, hai người, một người là ái đồ bà xem như là con gái, kỳ vọng và tự hào biết bao nhiêu, còn một người là kiệt tướng mà bà tin cậy, bây giờ lại thành bộ dạng này, cả hai đều bị một chữ tình làm khổ.

"Người đâu, giam ma vương vào phục ma cốc, dùng tám ngàn xích hồn phong ấn, thi hành hình phạt..."- Dừng lại một lúc, không đành lòng nhìn nàng, nhưng cuối cùng vẫn ra lệnh: "Thi hành hình phạt, 74 nhất kiểm truy hồn, y lệnh!"

Cảnh Dương không tin nổi nhìn sư tổ, bà luôn xem trọng Hàn Tâm, cho dù tức giận cũng không ngờ sẽ dùng loại hình phạt này, truy hồn chỉ cần ba nhất là đủ để chân thân rã nát, đằng này lại đến 74 nhất.

"Sư tổ, xin người nương tay."- Cảnh Dương khăn trương nhìn bà, quỳ chân trước Hàn Tâm.

Bích Ly sư tổ vừa giận nhưng lại không có cách khác liền thở dài ra lệnh: "Thi hành hình phạt ngay lập tức, kéo Hộ sứ sang một bên."

Vài ma tình thân cận với Bích Ly bước lên, liền bị bộ dạng cùng ngữ khí của Cảnh Dương dọa không biết phải làm thế nào: "Ai dám?"

"Con định tạo phản sao?"- Bích Ly nhìn y, nộ khí đầy người.

"Sư tổ, con..."

"Người đâu, y lệnh ngay lập tức."- Vừa nói bà vừa nhìn qua thuộc hạ.

Ma tình trong đại điện đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh: "Xin đại tổ tha tội cho ma vương."

"Các người... các người không sợ hồn siêu phách tán sao?"- Bích Ly không tin nổi nhìn tất cả ma tình quỳ bên dưới, tình hình gì đây?

"Mạng chúng ma thuộc về ma vương, nguyện lòng chết vì ma vương."- Tất cả lại đồng thanh một lần nữa: "Ma vương thần tôn, thiên thu vạn đại."

Bích Ly nhìn nàng: "Hay cho câu ma vương thần tôn thiên thu vạn đại, con có thấy mình đã phụ lòng bao nhiêu ma tình không? Còn không nhận tội."

Hàn Tâm bị nội thương, giọng nói yếu ớt nhưng về mặt tính chất thì vẫn quật cường: "Con không có tội."

Bích Ly sư tổ nghe thế thì tức giận nhìn sang hai thân cận của mình, lập tức họ bước lên kéo Cảnh Dương ra rồi áp giải Hàn Tâm rời khỏi điện.

Bích Ly một chưởng đánh nát Cảnh Dương đang kích động rồi rời khỏi.

Chí Kiệt cảm thấy lồng ngực đột nhiên đau nhói, hần đặt bút xuống, sắc mặt khó coi. Đã xảy ra chuyện gì?

Mỹ Duyên bước vào, dịu dàng nhìn Chí Kiệt, tay nàng ta bê một khay cháo bổ do đích thân mình làm, vừa bước vào thì Chí Kiệt đã lao ra ngoài, hoàn toàn đem nàng ta biến thành người vô hình. Nụ cười dịu dàng trên môi cũng cứng lại.

Chí Kiệt chạy nhanh về Hàn Linh điện, trong người hần có ma tình, có thể cảm nhận được an nguy của đối phương. Nói cách khác, hành trên thân nàng sẽ đau trong tâm hần và ngược lại.

Từ trước giờ hần chưa từng có cảm bất an về nàng như vậy, nhưng giờ đây, linh cảm này rõ hơn bất cứ thứ gì. Nàng gặp nguy.

Sư phụ, nhất định đừng xảy ra chuyện, chờ ta.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Sự trừng phạt của sư tổ (2)

Đêm cuối thu, từng cơn gió thổi lạnh run người.

Phục ma cốc vốn dĩ là nơi tu luyện của sư phụ Hàn Tâm, nhưng từ sau khi bà mất, thì nơi đây trở thành nơi hành hình tàn độc nhất thế gian.

Tám ngàn xích hồng quấn quanh người Hàn Tâm, khống chế nội lực của nàng, máu sớm đã nhuộm đỏ bạch y nàng, tay chân đều bị Xích Hồn trói chặt.

Từng nhất kiểm Truy Hồn tuyệt tình xuyên qua cơ thể nàng, mỗi lần kiểm đi qua là một cơn đau dữ dội truyền đến, Hàn Tâm la đến không còn sức, nếu cứ tiếp tục, nàng sẽ hiển hiện nguyên hình mất.

Bích Ly cầm kiếm trong tay, nhìn nàng: "Người biết sai chưa?"

Hàn Tâm mặc dù đau đớn nhưng vẫn giữ nét quật cường trong mắt, nàng dùng hết sức nhấn mạnh từng chữ: "Con không hề sai, chưa từng sai."

"Còn cố chấp?"- Bích Ly phóng Truy Hồn kiếm trong tay về phía nàng.

Lại một con đau đớn hơn cả chết truyền đến.

Bích Ly nói tiếp: "Ta không giết người, người cũng bị ma tình hành hạ, nếu người vứt bỏ đoạn tình cảm này thì người vẫn sẽ là ma vương, đứng trên muôn người, sẽ không đau khổ như vậy."

Bây giờ, chỉ cần Bích Ly thu hồi phong ấn ma vương trên người nàng, thì với sức lực của một tiểu trúc tính, nàng sẽ chết không toàn thây.

Hàn Tâm cười thê lương: "Sống mà cứ phải cố quên người mình nhớ, là chuyện đau khổ biết nhường nào?"

"Con..."- Bích Ly đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác hoài niệm dâng lên trong lòng. Sống mà cứ phải quên người mình nhớ là việc đau khổ biết nhường nào? Bà cho dù đã cố tuyệt tình nhưng cũng không tránh khỏi thương tâm. Năm đó, bà cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy.

"Dù thế nào đi nữa, Hàn Tâm, lòng dạ con người là thứ còn đáng sợ hơn cả ma quỷ. Ta không muốn con lại nối tiếp ta, Truy Hồn có thể làm chân thân con tan rã, ta muốn con bắt đầu một kiếp mới."

Bắt đầu? Nghĩa là nàng sẽ là một Hàn Tâm không còn kí ức, kiếp sau sẽ chẳng thể nhận ra hân?

Hàn Tâm hốt hoảng nhìn sư tổ, giọng nói cũng run lên: "Không, sư tổ... xin người đừng làm vậy..."- Kiếp này khó khăn lắm nàng mới có tình yêu, nàng không muốn trở lại như trước kia.

Truy hồn kiếm trong tay Bích Ly lại một lần nữa vung lên, không chút do dự mà phóng về phía nàng.

"Keng!"- Một âm thanh chói tai vang lên, Truy Hồn kiếm bị một vật sắc bén đánh lệch về hướng khác.

Hàn Tâm ngạc nhiên, thứ vừa nãy là... Thám U? Chí Kiệt, cuối cùng chàng đến rồi.

Từ lối vào, một bóng người quen thuộc, một thân bạch y bay vào, một tay thu lại Thám U phi đao, tay còn lại không chần chừ vung trường kiếm trong tay, một phát chặt đứt Xích Hồn, Hàn Tâm thoát khỏi Xích Hồn, cũng không còn mà ngã xuống đất.

Nhìn thấy cảnh nàng một thân đầy máu, đầy mắt Chí Kiệt lóe lên một tia tàn nhẫn nhìn về phía Bích Ly, mặc kệ bà ta là ai, không chần chừ bắt lấy trường kiếm quét một đường về Bích Ly. Nội lực từ kiếm khiến bà lùi ra sau vài bước, tên tiểu tử này xem ra cũng có bản lĩnh. Bích Ly rút quyền trượng đánh với hân, quyền trượng vốn dĩ có sức mạnh phi thường nên đấu với trường kiếm sẽ nghiêng sự bất lợi về phía Chí Kiệt, hân phóng Thám U phi đao đến, thanh trượng của Bích Ly nhanh chóng chắn lấy, tạo ra một thanh âm chói tai đánh bật phi đao trở về. Nhân lúc chiếm thế thượng phong, Bích Ly thi triển Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp.

Chiêu này do lần trước từng giao đấu với Cảnh Dương, Chí Kiệt đã nghiêng cứu qua cách đối phó, thật không ngờ tương khắc của loại pháp thuật này lại là Nhật Nguyệt Kiếm Pháp từ nhỏ hân đã luyện, nhanh chóng thi triển, quả nhiên có hiệu quả khắc chế khiến Bích Ly vắng ra xa, trọng thương. Chết tiệt, Hàn Tâm lại dám truyền loại võ có thể khắc chế bộ võ độc môn của ma giáo? Nàng đã sớm đoán được sẽ có ngày hôm nay nên muốn tên tiểu tử này luyện Nhật Nguyệt Kiếm Pháp sao?

Quả nhiên là ái đồ của bà, đủ thâm sâu, đủ mưu tính.

Chí Kiệt nhanh chóng chạy đến bên Hàn Tâm, ôm nàng định rời đi thì bị một đám thuộc hạ của Bích Ly chặn lại.

Một bóng người màu đỏ xuất hiện, bắn ra một làn khói hồng làm mờ ảo không gian, hân nghe một giọng nói nữ nhân nói với mình: "Đi mau."

Chí Kiệt không nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng rời đi. Hân không phải không nhận ra người người vừa rồi là ai, chỉ có điều hân không có nhiều thời gian lo nhiều việc như vậy.

Làn khói dần tan ra, cảnh vật dần rõ ràng hơn, Bích Ly tức giận nhìn người đang quỳ trước mặt, nàng ta không bỏ đi, chỉ quỳ thỉnh tội.

"Hong Liên? Ngay cả con cũng muốn tạo phản?"

Hồng Liên quỳ thẳng gối cuối đầu: "Tội nhi đáng chết, chỉ mong đại tổ tha cho sự phụ."

Bích Ly hừ lạnh: "Giám con vào Phiến Giao bế quan tự giam 49 ngày."

Hai ma tinh bước lên, áp giải Hồng Liên rời đi, nàng ta cũng chẳng buồn phản kháng. Sự phụ an toàn, cho dù bị giam một đời cũng chẳng là gì.

Bích Ly nhìn sang thuộc hạ, ra lệnh: "Dừng trận Truy Hồn Đại Pháp."

"Tuân lệnh."

Ôm Hàn Tâm chạy qua cánh rừng lớn, trên đường đi Chí Kiệt không nói một lời nào. Chỉ có Hàn Tâm là nở nụ cười yếu ớt, ngược nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của hắn, cố gắng thì thào: "Không ngờ chàng đã luyện được cảnh giới thứ hai mươi của Nhật Nguyệt Kiếm Pháp..."

Hắn không trả lời nàng, chỉ chú tâm chạy. Đột nhiên dừng lại, không đứng, nơi này hắn từng đi qua rồi, phía sau lại không có ma tinh đuổi theo, chẳng lẽ Bích Ly đại tổ kia giờ trở? Nhìn xung quanh một lượt, giữa màn đêm, không gió nhưng lá cây lại động đậy, hơn nữa một loại ma khí tồn tại xung quanh, là trận pháp?

"Xem ra sư tổ quyết đuổi cùng giết tận."- Hàn Tâm đương nhiên cũng cảm nhận được có trận pháp, chỉ là nàng không có bất kì sự khẩn trương nào: "Đây là Truy Hồn Đại Pháp, nếu quá một canh giờ không thoát khỏi, e là chúng ta hôn phi phách tán."

Chí Kiệt nhìn nàng, ngữ khí nàng tuy yếu nhưng lại vô cùng bình tĩnh, không lẽ nàng thật sự chuẩn bị tinh thần quên đi hắn mà bắt đầu một kiếp mới sao? Chí Kiệt đặt nàng ngồi xuống một góc cây hoa anh đào, lấy trong áo ra một lọ thuốc, thoa lên những vết bầm do Xích Hồn gây ra trên chân nàng.

Hắn không hề mở miệng, nàng cũng im lặng không nói, chỉ mỉm cười nhìn hắn thoa thuốc, ánh mắt chứa chan vô vàn hạnh phúc, một dòng nước ấm nhẹ nhàng len lỏi vào tim nàng.

Hắn thoa thuốc vào chân xong lại đến tay, cổ tay Hàn Tâm cũng có nhiều vết thương do kiếm gây ra. Chí Kiệt nhìn thấy những lần dài màu đỏ trên cánh tay vốn trắng như bạch ngọc của nàng, không tự chủ nhíu mày, bàn tay cũng vô thức nắm chặt lại, những đường gân xanh trên tay cũng hẳn lên.

"Ta không bị thương nặng cũng sẽ bị chàng bẻ gãy tay mất."- Hàn Tâm cười nhìn tay hắn đang xiết chặt cánh tay mình.

Chí Kiệt nghe thế nói lỏng tay ra, tiếp tục thoa thuốc, động tác nhẹ nhàng tựa như đang trân quý món bảo vật vô giá.

Mà nàng đối với hắn thật sự là bảo vật vô giá.

"Chàng định bỏ mặt không đoái hoài đến ta thật sao?"- Hàn Tâm vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Chí Kiệt, người này làm sao vậy? Cứu nàng ra còn trị thương cho nàng nhưng một câu cũng không nói, điều này thật sự không giống Chí Kiệt thường ngày.

"Này!"- Rút tay hắn đang thoa thuốc đẩy hắn, ai ngờ hắn chỉ tặc lưỡi nhíu mày rồi bắt lấy cổ tay nàng, tiếp tục thoa thuốc.

Hàn Tâm thở dài, nàng thua với cái tính khó hiểu này của hắn rồi, chẳng lẽ định không để ý nàng thật sao?

"Chàng không đi sao? Chẳng lẽ ở đây chờ chết?"- Hàn Tâm nhìn hắn thăm dò.

Chí Kiệt không có biểu cảm gì, chỉ chú tâm thoa thuốc, Hàn Tâm không hiểu nổi, chẳng lẽ tính mạng còn không bằng vết thương nhỏ trên tay nàng?

Mặc kệ hắn lơ nàng, Hàn Tâm nói tiếp:

"Truy Hồn Đại Pháp có thể dùng máu của một người làm trung gian cho một người rời khỏi, ta có thể làm cách đó... được không?"- Hàn Tâm cười nhìn hắn.

Thấy Chí Kiệt vẫn không trả lời, Hàn Tâm rừ mi.

"Vậy còn nàng?"- Nhưng hắn lại lên tiếng, ngữ khí không hề lộ bất cứ tình cảm nào.

"Ta chỉ là nhánh trúc tình, hơn nữa còn là ma vương, sẽ không chết được đâu."- Hàn Tâm cười nói.

Chí Kiệt im lặng một lúc, hắn vẫn cúi đầu thoa thuốc nên nàng không nhìn rõ biểu cảm cho lắm, một lúc sau, hắn lên tiếng: "Nàng không nói? Được, để ta. Ta rời khỏi đây bằng máu của nàng, để sau đó nàng hiện nguyên hình rồi bắt đầu một kiếp mới, khi đó kí ức của nàng sẽ không còn ta nữa. Ta không cho phép điều đó xảy ra, muốn quên, thì chúng ta cùng quên, kiếp sau, chúng ta sẽ lại gặp nhau, cho một cái bắt đầu tốt đẹp hơn."

"Chàng..."

Chí Kiệt ngắt lời nàng, lần này hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng: "Sư phụ, ta đã trốn chạy đủ rồi, giờ là lúc ta phải đối diện tất cả, bởi vì ta có mục tiêu sống, có người để yêu. Ta, muốn chắn phía trước nàng, mọi khắc nghiệt của thế gian đổ lên người ta là đủ." Nói rồi Chí Kiệt đứng lên, bất ngờ đặt lên môi hắn lên môi nàng, nụ hôn như cơn mưa giữa thời tiết nóng bức, lúc đến bất ngờ lại triển miên không dứt. Hắn nhẹ nhàng cạy mở khoang miệng nàng, tựa như một người lữ hành lạc trên sa mạc đang tham luyện nguồn nước.

Phải, là tham luyện, hãy để hắn và nàng buông buông thả một lần, phóng túng một lần, mặc kệ những thị phi xung quanh.

Từng cánh hoa anh đào như đang nhảy múa trong không trung, chậm rãi đáp xuống đất, một vài cánh hoa hồng đáp thẳng lên vai hai người

Nụ hôn cứ như thế triển miên không dứt. Đó là nụ hôn vừa dịu dàng vừa mãnh liệt, cả hai đều quyết định buông thả tất cả mà nguyện ý chết đuối trong biển tình.

Cho đến lúc lúc không khí xung quanh như bị rút cạn, Chí Kiệt mới luyến tiếc rời khỏi môi nàng, ti trán mình vào trán nàng, hơi thở cả hai loạn nhịp, hần thì than nhẹ: "Nàng bảo ta phải làm sao đây?"- Chí Kiệt cảm nhận được ngọn lửa trong lòng mình đang điên cuồng thiêu đốt, hần muốn nhiều hơn nữa, nhưng nhìn những vết thương trên người nàng, hần bắt buộc phải dừng lại, nếu không thật không biết mình sẽ làm ra loại chuyện gì.

Hàn Tâm im lặng, từ đầu đến cuối nàng điều thuận theo hần, đến lúc này, nàng chậm rãi giơ tay chạm vào mặt hần, giọt nước mắt trong hốc mắt rơi xuống, từng giọt, từng giọt tựa như những hạt trân châu bị đứt, tuy nàng khóc nhưng môi vẫn giữ nụ cười, chính vì vậy càng làm biểu tình trên mặt nàng thêm bí ẩn, Hàn Tâm nhìn hần, chậm rãi nói: "Nếu có một ngày ta quên chàng, bắt đầu một kiếp sống mới, xin chàng phải đến bên ta, bằng mọi giá phải xuất hiện trước mặt ta để ta có thể một lần nữa yêu chàng, ở cạnh chàng."

Chí Kiệt nắm lấy tay nàng thật chặt: "Được, ta hứa với nàng, khi luân hồi ta sẽ cố gắng chạy trốn mạnh bà, để kiếp sau sẽ xuất hiện bên cạnh nàng, ta sẽ đứng ở con đường nàng thường đi, xây nhà cạnh nàng, bằng mọi giá đến trước mặt nàng."

Hàn Tâm phì cười: "Làm gì có ai lại chạy trốn được mạnh bà chứ, bà ấy rất lời hại, bằng mọi giá sẽ khiến chàng quên ta."

Chí Kiệt mỉm cười lau nước mắt cho nàng: "Nàng cũng biết ta mặt dày cỡ nào mà, lúc nhỏ mỗi lần nàng không cho ta đến thanh đình chơi là ta sẽ đi theo nhai đi nhai lại khiến nàng đau hàng mà đồng ý. Một nghiêm khắc như nàng ta còn thuyết phục được thì nội nói gì đến một bà già như mạnh bà chứ?"

Hàn Tâm nghe thế thì cười không khép được miệng sau đó làm ra bộ dạng kiêu không biết gì nhìn Chí Kiệt: "Ta nghiêm túc lắm sao?"

"Nàng không những nghiêm túc còn là người lạnh lùng vô tình, máu lạnh, độc tài, khiến người khác không rét mà run."- Chí Kiệt dịu dàng nhìn nàng.

"Ta nhớ ta đã từng nói định kiến của chàng về ta không tốt lắm, quả thật không sai. Chàng nói ta thậm tệ như vậy không sợ sự phụ phạt chàng lau sạch Hàn Linh điện sao?"

"Ta không sợ, ta biết nàng sẽ không đánh lòng."- Chí Kiệt cười nhìn nàng.

Hàn Tâm thật chẳng biết dùng từ gì để hình dung, người này nói mặt dày thì quá nhẹ nói tự ái thì chưa vừa. Quả thật có khả năng mạnh bà sẽ đau hàng chàng mất.

Bích Ly sư tổ nhìn vào thủy tinh cầu đang hiện lên cảnh trong trận pháp, bà vẫn không hề có cảm xúc gì, cho đến khi thuộc hạ bẩm báo: "Sư ma, đã gần hết một canh giờ."

Bích Ly vẫn im lặng, nhìn vào nụ cười trên gương mặt vốn trước giờ băng lãnh của Hàn Tâm, khẽ nói: "Con bé này khi cười quả thật rất đẹp."

Thuộc hạ bên cạnh là tâm phúc của bà- Quân Đường, nghe vậy thì nhìn vào thủy tinh cầu rồi nói: "Sư ma, xin thứ lỗi thuộc hạ nhiều lời, con thấy ma vương hiện giờ rất tốt, người biết rõ tình cảm của hai người chỉ có thể hy vọng ở kiếp sau nhưng vẫn chấp nhận lao vào, vẫn mong muốn một lần thấu hiểu chân ái. Con thấy ma vương về điểm này lại khác với người."

Bích Ly im lặng chăm chú quan sát Thủy Tinh Cầu, mắt thoáng qua vẻ thê lương: "Đúng là khác với ta, ít ra tiểu Tâm đối mặt với ma tình độc một cách thần nhiên, không hề từ bỏ tình yêu của mình."- Khẽ thở dài bà nói tiếp: "Thật ra nó nói đúng, ta dùng cả đời hận tình, dùng thù hận để chôn vùi tình yêu quả thật rất đau khổ."

"Sư ma."- Quân Đường đau lòng nhìn bà.

Bích Ly chỉ cười khổ đáp trả rồi nói: "Truyền lệnh ta, phá trận."

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Đại nạn hay đại kiếp?

Ở thư phòng, Chí Kiệt đang nghe mọi người trình tấu, càng nghe sắc mặt càng căng thẳng, Mỹ Duyên đứng cạnh cũng không yên lòng.

Sông Hoàng Hà bị vỡ, nước tràn lên bờ gây ra lũ lụt. Nạn châu chấu phá hoại mùa màng ở khu vực phía tây. Dòng nước Hồng Giang là nguồn nước chủ yếu của Thiên Thần quốc bị ô nhiễm một cách trầm trọng. Doi hút máu tấn công người đi đường. Toàn là thiên tai. Đại nạn giáng xuống đầu Thiên Thần quốc.

Sau khi các đại thần lui, Mỹ Duyên đi hầm ít canh gà cho Chí Kiệt. Trong không gian chỉ còn lại sự yên tĩnh.

Sao đột nhiên lại có nhiều biến cố thế này? Tất cả đều là do thiên nhiên gây ra. Chẳng lẽ một nơi nào đó, ma khí đang lan tỏa khiến đất trời gặp đại nạn.

Hắn cảm nhận được ma khí xung quanh. Rốt cuộc là nguyên nhân gì? Ma khí từ đâu xuất hiện?

Mãi mê suy nghĩ, một vòng tay từ phía sau vòng qua cổ hắn. Chí Kiệt chau mày: "Mỹ Duyên, ta đang bận suy nghĩ, đừng phiền ta."

Thế nhưng người phía sau không hề động đậy, chỉ là một âm thanh trong trẻo, lạnh lùng lại pha một chút nghi vấn vang lên: "Chàng và cô ta cũng tiếp xúc thân mật như vậy?"

Chí Kiệt ngạc nhiên quay người, sau đó vui mừng: "Nàng tỉnh rồi sao? Vết thương còn đau không?"

Hàn Tâm buông Chí Kiệt ra, khoanh tay nhìn hắn: "Trả lời!"

"Hả? À, không có, không phải như vậy."- Chí Kiệt giải thích không ra giải thích phù nhận không giống phù nhận.

Hàn Tâm nhìn hắn bằng nửa con mắt: "Vậy tại sao vừa rồi chàng lại nhắm ta với Mỹ Duyên?"

"Ta, ta không ngờ nàng tỉnh nhanh vậy..."

"Vậy ý chàng là lúc ta không có ở đây, chàng với cô ta sẽ thân thiết như vậy?"

"Không, không có...."- Trời ạ, hắn không ngờ khi nữ nhân tra hỏi lại quá mức khủng bố như vậy.

Chí Kiệt nhìn nàng, thấy nàng im lặng thôi thì đổi chủ đề vậy: "Nàng biết chuyện gần đây liên tiếp xảy ra tai họa chưa?"

"Nói nghe."- Hàn Tâm ngồi xuống, nghe Chí Kiệt kể toàn bộ tình hình, đầu mày nhúu thật chặt.

"Ta cảm nhận được là một luồng ma khí từ hướng đông..."- Chí Kiệt nói.

"Ma khí? Chẳng lẽ..."- Hàn Tâm nhúu mày, định nói gì nhưng lại thôi.

Chí Kiệt nhanh chóng nắm bắt được mấu chốt, nhìn nàng: "Chẳng lẽ gì?"

"À, không có gì."- Hàn Tâm nhìn hắn, mỉm cười.

Chí Kiệt nghi hoặc: "Nàng nói ra đi, ta không muốn nàng lại làm chuyện nguy hiểm."

Hàn Tâm nhìn Chí Kiệt, biết không giấu được, liền thỏa hiệp, nhấn mạnh từng từng chữ: "Hiên Viên Bội Kiếm."

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chia xa (thượng-hạ)

Thanh Kiếm màu đỏ phát ra loại ánh sáng chói mắt, Bích Ly đang dùng hết sức lực của mình để phá phong ấn của Hiên Viên Bội Kiếm. Nhưng lại bị ma khí của kiếm phản phệ gây nội thương nhẹ, không ngờ, người phá được phong ấn chỉ có một mình Hàn Tâm.

Năm đó, ma giới và tiên giới đại chiến, thời thế hỗn loạn, vô số ma tinh phải chết, Hàn Tâm không nhẫn tâm nhìn họ hóa thành tro bụi nên mới phong ấn hồn phách họ vào Bội Kiếm. Qua bao nhiêu năm, oán khí của các ma tinh tích tụ tạo thành ma khí ngất trời. 39 đệ tử Toàn Chân phái đã hy sinh để thành công phong ấn Bội kiếm. Ngàn năm nay, giang hồ luôn lưu truyền một kỳ tích của thanh kiếm, nhân sĩ khắp nơi đều muốn nắm nó trong tay nhưng bởi vì ma khí của kiếm quá mạnh nên họ chỉ có thể làm oan hồn dưới kiếm.

Hiện nay, số kiếp đã tới, ma khí lẫn oán khí bắt đầu hoành hành, chỉ có một người có thể phá giải được phong ấn, đó là Hàn Tâm.

Cảnh Dương đứng trước Hiên Viên Bội Kiếm nhìn Bích Ly: "Nhưng nếu muốn phá phong ấn, chỉ có thể dùng nội đan của Hàn Tâm làm vật dẫn long khí trên người Chí Kiệt, làm vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao?"

Bích Ly im lặng, nhìn Hiên Viên Bội Kiếm trước mặt, đầu mày nhúu chặt rồi thả lỏng: "Nội đan của Hàn Tâm, ta đang giữ."

"Sur tổ, ý người là..."- Cảnh Dương mở to mắt nhìn.

Bích Ly ánh mắt loé lên tia sắc lạnh nói: "Chuẩn bị... ta phải phá phong ấn."

Hàn Tâm và Chí Kiệt đứng ngắm vườn hoa bĩ ngạn phía xa, nàng quay qua hỏi hấn: "Nếu ta nói, ta không phải ma vương thì chàng có tin không?"

"Sur phụ, nàng đùa sao?"- Chí Kiệt từ phía sau ôm nàng.

Hàn Tâm chỉ mỉm cười không nói, một lúc sau mới lên tiếng: "Thật ra... ta đã không còn là ma vương nữa..."

Chí Kiệt chưa kịp nói gì đã phát hiện toàn thân nàng nóng lên, hai mắt đỏ rực như một ngọn lửa.

"Sur phụ, người không sao chứ?"- Chí Kiệt lo lắng giữ chặt lấy nàng.

"Chết tiệt, nội đan của ta... tiểu Kiệt, mau, nén lại long khí trong người."- Hàn Tâm cảm thấy thân thể mình như bị thiêu cháy, mất đi nội đan nàng vốn đã suy kiệt thật không ngờ sư tổ lại dùng nội đan và long khí của hấn và nàng làm vật dẫn. Một khi Bội kiếm bị phá phong ấn, thì đất trời sẽ gặp đại nạn.

Hàn Tâm đau đớn kêu lên, Chí Kiệt cũng cảm nhận được coq người đang dẫn dắt long khí trong người hấn.

Đất trời rung chuyển, nước ở sông hoàng hà cũng đánh mạnh vào bờ, cuốn trôi tất cả...

Nguy rồi, phong ấn bị hủy.

Một luồng khí màu đen đánh mạnh vào ngực nàng, Hàn Tâm phun ra một ngụm máu đỏ tươi. Bị ma tình độc khống chế lại thêm mất đi nội đan, những nhát kiếm truy hồn vẫn chưa lạnh. Nàng không xong thật rồi.

"Sur phụ..."- Chí Kiệt chạy đến đỡ lấy nàng.

"Tiểu Kiệt... ta đau lắm, mau... giết ta."- Hàn Tâm nhét vào tay hấn một con dao: "Nhân lúc thanh kiếm chưa hoàn toàn xuất thế, hãy hủy nội đan của ta..."

"Không thể, nàng đang nói nhảm, Hàn Tâm, nàng không được chết."

"Tiểu Kiệt, sinh mạng này của ta là ma giới ban cho, bây giờ, họ muốn lấy nó đi... ta không có ý kiến..."

Chí Kiệt ôm chặt nàng, hấn không nói nổi nữa, nước mắt cũng rơi xuống, nàng bảo hấn phải chính tay giết nàng, làm sao có thể.

"Chúng ta... vẫn còn kiếp sau, chàng nhớ giữ lời hứa, tuyệt đối không được uống canh mạnh bà, không được quên ta..."- Hàn Tâm mỉm cười yếu ớt, cùng lúc đó, nàng kéo mạnh tay hấn, một nhát kiếm xuyên qua da thịt.

"Không..."- Chí Kiệt ôm nàng hết lớn, hấn ôm chặt cơ thể đang lạnh dần của nàng.

Bích Ly bị nội đan của nàng làm tổn thương, không ngờ, nàng lại dám tự hủy nội đan? Chẳng phải ma vương sẽ trường sinh sao? Lẽ nào...

Cảnh Dương chạy đến, hình ảnh mà y nhìn thấy là người con gái y yêu đang nhắm mắt nằm đó, máu sớm đã nhuộm đỏ bạch y. Sao nàng lại tàn nhẫn như vậy? 3000 năm trước vì Mạc Phi, 3000 năm sau vì Chí Kiệt, nàng chưa từng đặt y vào tim, chưa từng quan tâm y một lần.

"Nàng ấy... sớm đã truyền phong ấn ma vương cho người, vì vậy mà ma tình độc trong cơ thể người thuyền giám rất nhiều, nàng ấy vốn dĩ không còn là ma vương từ đêm hôm đó...."- Cảnh Dương quỳ bên cạnh nàng, nói từng lời một.

Chí Kiệt ôm nàng vào lòng.

"Ta có món quà tặng con..."

"Sur phụ, phong ấn này đẹp quá..."

"Ta đã không còn là ma vương nữa..."

"Hàn Tâm, nàng sẽ không phải ma vương, chúng ta sẽ là những người bình thường, kiếp sau ta nhất định không để nàng bị thương tổn."- Thì ra, từ lúc hấn còn nhỏ, nàng đã không kiếm chế được mà yêu hấn, thì ra, từ lúc đầu điều là nàng chịu đựng đau đớn.

Thân thể nàng đột nhiên lạnh toát rồi tan biến, trở thành một nhánh trúc bình thường sau đó tan biến. Nàng đi rồi, đến một cánh rừng nào đó, uơm mầm mọc lại, trải qua nghìn năm nữa lại là một Hàn Tâm, người mà hấn yêu.

Nàng đi rồi, tìm hấn cũng đi theo...

8 năm sau...

Thiên Thần Quốc trở lại thái bình, Mỹ Duyên hạ sinh thái tử Chí Hiền tài đức vẹn toàn, phúc của muôn dân.

Chí Kiệt ngồi trong một rừng trúc, mái tóc đã lấm tấm sợi bạc, những con ho liên tục truyền đến. Hấn dường như nhìn thấy nàng, nụ cười của nàng, mùi hương của nàng..

Hàn Tâm? Nàng đến sao?

Bạn đang đọc truyện *Lệ Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.